

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 67

Dijous, 27 de novembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 46, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de salut pública (debat de totalitat) (tram. 200-00041/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi econòmica (tram. 302-00130/08) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00131/08) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00132/08) p. 27

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 46.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Salut i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de salut pública (debat de totalitat) (tram. 200-00041/08)

Ho fem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és debat de totalitat sobre el Projecte de llei de salut pública. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Bon dia, honorable president. Senyores i senyors diputats, persones que ens acompanyen... Abans volia agrair a la Mesa del Parlament que hagin canviat l'ordre del dia, aquest matí, perquè ahir tenia consell interterritorial, i els ho agraeixo.

Avui és un dia important, és un dia d'inici d'una llei que els haig de dir que penso que és la llei necessària en aquest moment, en una societat catalana que durant molts segles i molt de temps ha invertit en salut pública i que potser en termes històrics no ho hem vist prou i no ho hem valorat prou. Però el camí, que ara està fressat, encara pot anar cap a l'excel·lència.

La llarga tradició de Catalunya es remunta al segle XVIII. El segle XVIII un gironí, encara que va treballar a Astúries, Gaspar Casal, és un dels primers coneguts salubristes; ja era alguna cosa que ens sembla òbvia, aquí, però a moltes parts del món no: la relació entre l'alimentació i la salut. Però després, la llarga tradició de la ciutat de Barcelona i del món local català.

Pere Felip Monlau, a mitjans del XIX, va dir una cosa que ara també forma part de la nostra vida quotidiana: «Hem d'enderrocar les muralles de la ciutat, perquè no són salubres ni ajuden l'activitat econòmica.» I a partir d'aquí el 1898 es crea l'Institut Municipal de Salut de la ciutat, com a exemple de les bones pràctiques que, amb la recuperació de la democràcia, els ajuntaments de Catalunya han fet per la salut dels ciutadans, igual que el sistema sanitari.

Ens sembla obvi, però vull dir-ho aquí: les xarxes d'aigua potable, les xarxes de clavegueram. En aquest que en diem el tercer món, el món pobre, els primers problemes de salut i de desenvolupament econòmic tenen a veure amb el que els dic. A part, evidentment, de la falta

d'aliments. I quan nosaltres anem al Marroc o anem a Moçambic, parlem fonamentalment de salut pública. Evidentment, també parlem de sistema sanitari, eh? Però de salut pública.

Per tant, què fem ara, en aquesta maduresa dels sistemes de salut pública i aquesta llarga tradició? El que fem és dir-nos que aquesta és una prioritat. Les últimes enquestes, l'enquesta tant d'adults com de nens del 2006, són molt clares. Ens diuen que les desigualtats en salut, les morts evitables, tenen molt més a veure amb els estils de vida i amb la pobresa i amb l'educació i amb la salut que amb el sistema sanitari.

Per tant, aquesta va ser des de l'inici del Govern d'entesa una prioritat. I avui ho portem aquí, després de dos anys; no dos anys perquè hem estat lents, sinó perquè hem estat totalment participatius. Perquè aquest necessitava un procés de maduració de més de vuit-centes persones de tot el món local de Catalunya, universitats, persones expertes, associacions de pacients, associacions de consumidors, agents econòmics; que hem anat madurant un procés que avui fructifica amb aquest inici de debat de la Llei de salut pública de Catalunya. Per tant, prioritat, prioritat de la salut pública, que inclou, evidentment, la seguretat alimentària, la salut laboral, la salut mediambiental. Aquest és el perquè, diríem.

I a l'altre, hem acabat definint el què. Per primera vegada fem el mateix que fem habitualment amb les prestacions assistencials: definim una cartera, una cartera de prestacions, de vigilància –molt important, la vigilància epidemiològica–, una cartera de prestacions de protecció de la salut, una cartera de prestacions de promoció de la salut i una cartera de prestacions de prevenció, tant individual com comunitària, eh?, perquè aquesta és l'altra grandesa i alhora dificultat, evidentment, en la salut pública.

Tercer tema. Un tema que la llei explicita com ho fem. Perquè a la vida has de saber el que vols fer, però sobretot el com. El com és molt clar; el com és una agència de salut pública de Catalunya, exactament parella de la que té la ciutat de Barcelona des de l'any 2003, amb un gran pacte amb el món local –no pot ser d'una altra manera–, que ens permetrà acostar-nos a tots els agents necessaris per a les polítiques de salut en les polítiques. Per tant, és una agència interadministrativa, és una agència intersectorial, que crea un pla interdepartamental, un pla al costat sempre del món local i de tots els altres agents; amb una finestra única per a la salut pública.

Aquest nou model de cultura organitzativa està totalment orientat al territori. Primer, Catalunya, per descomptat. Com sempre, com hem fet amb el Servei Català de la Salut per primera vegada, diguem-ne, separem les funcions de planificació, que corresponen al departament; d'autoritat, perquè hi ha també inspecció, evidentment, al darrere; de regulació, i la provisió de serveis, totalment diversa, com són diverses les diferents accions en salut pública. Aquest model d'agència, amb personalitat jurídica pròpia i participació interdepartamental, desconcentrada i descentralitzada: Catalu-

nya, regions, governs territorials de salut, sectors que en diem, trenta-sis sectors, a Catalunya, i ajuntaments.

Per anar avançant, nosaltres vam acordar amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis avançar amb territoris pilot per veure, un cop l'any 2010 despleguem l'agència de salut pública, de què parlem, com parlem, com ho avaluem, què fem. Per tant, una part del Maresme, el Baix Camp, la Garrotxa, el Vallès Occidental –zona Terrassa–, Osona i el Montsià són aquests territoris pilots que al llarg del 2009 aniran madurant tot el que estem parlant.

Per tant, estem parlant d'un model organitzatiu, que poden dir: «Això és massa complex perquè sigui eficient.» No és veritat –no és veritat. A més, els ho vull afirmar, eh?, que és l'únic camí. Les complexitats s'expressen amb contundència en la salut pública. Però si els models organitzatius funcionen, són totalment eficients i eficaços. Els podria posar alguns exemples perquè vegin la importància d'aquesta llei, perquè a vegades la salut pública només es veu quan hi han alertes i quan no passa res no són percebudes pels ciutadans.

Deixin-me posar alguns exemples del que aquesta llei acaba de concretar. Nosaltres volem una salut pública, un sistema de salut pública, capaç, adequat, que faci prevenció, evidentment de les crisis, però també intervenció quan apareguin. A més, en general, les crisis, especialment de seguretat alimentària i de malalties infeccioses, han pres elements globals, no pot ser d'una altra manera. Recordin l'impacte d'inseguretat i en el consum de la crisi alimentària de les «vaques boges», o de la crisi que es va produir amb la síndrome respiratòria aguda, amb la SARS, amb la pneumònia per SARS, o amb la grip aviària. Com tot, en un món global d'informació, han caducat, ara no en parlem, però vam estar un any seguit, un estiu seguit, quasi paranoicament perseguint...

Ho dic perquè aquest és un altre element d'aquesta llei, que parla de la gestió de la comunicació del risc. Molt important, eh?; molt important en salut pública. Per tant, parlo d'enfortir la seguretat alimentària, perquè a més té un element... Vostès saben que el sector de la indústria agroalimentària al nostre país és dels més exportadors. Darrere del que mengem, darrere del que exportem..., 240 milions d'animals sacrificats que van al consum humà, que darrere tenen un veterinari que mira una mostra perquè no hi hagi problemes; una part interna, de consum intern, i una part molt important, cada vegada més, de consum mundial; 165.000 inspeccions l'any d'indústries alimentàries. O com hem d'estar preparats..., i ho hem portat raonablement bé i ho hem de portar encara molt millor en el futur davant aquestes alertes que acaben sent emergències col·lectives i globals –els he posat l'exemple de la SARS, la grip aviària–, o elements de bioterrorisme, si recorden vostès, en algun moment, lligat a l'11-S, la por amb relació a l'àntrax.

Per tant, s'ha de gestionar la comunicació i tenir mecanismes molt concrets d'avaluació del risc real, i s'ha de comunicar, amb aquest rigor necessari –el mateix rigor quan posem una pròtesi de maluc–, encara que, és evident, és més complex perquè afecta no una persona sinó que afecta col·lectivitats, i aquí, el pes del món

de la comunicació. Però com pren importància. Perquè abans els ho deia. Podem guanyar en salut a Catalunya fonamentalment per dues vies. Amb els estils de vida. El 25 per cent dels catalans i catalanes són sedentaris. Això fa més per la salut, o igual per la salut, que el control de la hipertensió. El 13 per cent dels nens i nenes de Catalunya tenen sobrepès.

O vostès han vist com és possible reduir els accidents de trànsit, o els accidents laborals. Però el camí per fer és molt important, perquè són morts, totalment, majoritàriament, evitables. Aquestes no són fruit de la genètica, no són fruit d'una infecció. No, no, són fruit d'un estil de vida, que té a veure amb com ens movem, amb com ens relacionem, amb molts elements emocionals, que s'han de treballar, amb molts elements educatius, culturals, i interioritzar. Com quan estem al volant o quan estem al damunt d'una moto conduint, a part d'elements externs, evidentment, que tenen a veure amb la millora de les carreteres, amb la senyalització, etcètera, però en general la major part són elements amb relació a la velocitat i el consum de tòxics.

O com ha pres força en la nostra societat la relació entre el medi ambient i la salut. Vostès saben que tenim publicat un dels primers estudis que té Catalunya i Espanya de com es poden evitar morts en relació amb la contaminació atmosfèrica. I això vol dir..., perquè, nosaltres, els asseguro que tenim vocació d'acompanyament als sectors industrials i econòmics. No tenim vocació sancionadora; tenim vocació de canvi en origen. I ho estem intentant exercir, perquè és evident que tots saben que quan hi ha un problema en una activitat econòmica amb relació a la salut això té una magnitud, i un problema important per la continuïtat de les seves activitats. Ja he posat aquests exemples: gestió de crisis alimentàries, gestió d'emergències globals, polítiques de salut, i, evidentment, hi ha un element importantíssim de desigualtats en salut.

L'última enquesta de salut infantil a Catalunya és totalment rellevant. Ens diu que el sistema sanitari de Catalunya, malgrat els grans canvis que hi han hagut a Catalunya els últims deu anys, fa bastant bé la seva feina d'intervenció individual amb els nens i nenes. A nivells de vacunació, molt alts, dels més alts; els nivells de control de malalties... Però, en canvi, hi han desigualtats en salut, que tenen a veure, fonamentalment, amb elements d'entorn: de pobresa, d'educació i de cultura. I per això..., com pren força el treball interdepartamental, de polítiques socials, de polítiques educatives, de polítiques d'intervenció comunitària, fonamentalment; com hem d'acabar de relligar els plans d'entorn amb els ajuntaments, amb el sistema educatiu, amb els serveis socials i amb el Departament de Salut. Perquè aquest és l'element rellevant de les desigualtats: econòmiques, evidentment pobresa; culturals i econòmiques. Perquè a vegades no són només pobresa, sinó que són elements culturals d'estils de vida que acaben, en fi..., per exemple, en relació amb com nosaltres interpretem la nostra pròpia salut sexual i reproductiva; un element importantíssim. Per tant, aquests són elements que són totalment eficients si les polítiques que tenim són les adequades i a més s'avaluen.

Per tant, aquesta llei no és una llei més, no és una llei que intenta burocratitzar, que intenta... No, no; és una llei que intenta dir-los, primer, que respon a una demanda, almenys a dintre de sectors del país que deien: «Això que tenim..., consciència que és tan important com ho ordenem.» Molta gent ho estava esperant perquè, a Catalunya, ja els he dit que té una llarguíssima tradició. Doncs, ara jo crec que en aquesta llei, després d'aquest procés, hem acabat d'estructurar el què, el com, els perquè, evidentment, que els deia, però sobretot l'avaluació.

I acabo amb un apunt final del que pot fer Catalunya, al llarg, doncs..., després de l'aprovació, que espero que abans de l'estiu puguem tenir aprovada aquesta llei, que ens permeti acabar de pactar el model organitzatiu al llarg del 2009 i el desplegament efectiu el 2010.

I té una vessant de cooperació amb el món molt important. Perquè a vegades ens falta una certa autoestima, amb recorregut històric. I he començat parlant del món local, que va fer més per la salut amb el clavegueram i amb l'aigua que moltes altres polítiques, o també amb els centres de planificació familiar, que eren dels ajuntaments i de les diputacions, especialment la de Barcelona, en els setanta. I de la llarga tradició del sistema públic de Catalunya d'intervencions individuals i col·lectives en temes de salut pública.

Per tant, també hi ha una vessant de cooperació internacional en salut, que pren força, perquè nosaltres ara també, diguem, volem ser autocrítics, volem millorar, volem anar cap a l'excel·lència, però aquest model organitzatiu que està a l'abast de molta gent, perquè és molt més pràctic no començar a discutir de qui les són competències, sinó anar junts en l'efectivitat de les competències.

Jo els haig de dir que vull agrair molt aquest procés participatiu que ha estat rigorós, que ha permès arribar fins aquí a un text legislatiu que evidentment tindrà les modificacions, esmenes, en el curs parlamentari, però que crec que anirà bé i que acabarà de consolidar un sistema de salut pública per als propers vint anys.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Benvinguts tots els membres del departament. Em permetran començar anunciant una cosa que vostès suposo que ja esperen, el nostre escepticisme, fins i tot el nostre desencís. I no només entorn de la llei, no només per l'articulat de la llei. La llei, com tot, és la llei i les seves circumstàncies. I el nostre escepticisme no és només en la llei, sinó que és en el propi de departament. És a dir, al llarg d'aquest temps hem vist com una política erràtica per part del Departament de Salut porta que avui el Departament de Salut sigui percebut per molts ciutadans com un problema de salut pública. Li ficaré dos exemples, consellera, que són més categoria que anècdota.

Avui, avui, els nostres CAP, molts es troben sense tindre a la seva disposició vacunes del tètanus o del pneumococ, avui. Els alcaldes de l'Ebre, davant de l'episodi de contaminació al riu a Ascó no vam tenir interlocutor, avui, salut pública, consellera.

Tot i això, nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat. Per què? Home, perquè considerem que la llei, o la proposta de llei, té una certa oportunitat política. Després de..., després d'anys de lideratge del sistema o del model sanitari català, i després de l'aprovació de l'ICS, certament aquest lideratge ha estat truncat els últims cinc anys, certament, però després de tots aquests antecedents i l'aprovació de la llei de l'ICS, hem de reconèixer que té una certa oportunitat política.

Per tant, no li hem presentat, no li hem presentat esmena a la totalitat. Considerem adient la integració integral, la unitat estratègica amb relació a les prestacions sanitàries en matèria de salut pública. Mesures com el Pla interdepartamental de salut pública a l'article 4, el sistema de formació i recerca, el sistema d'informació, la xarxa de laboratoris, són instruments valuosos que el projecte –li ho hem de reconèixer– incorpora. Però el text que ens posen a consideració va més enllà d'aquesta ordenació integral, mitjançant un dibuix positiu únic articulada a l'entorn de l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

És aquí on tractaré d'explicar-los la nostra posició. L'experiència de molts anys ens porta o ens ha portat a la conclusió que en àrees com la de la promoció de salut i la prevenció de la malaltia, la vigilància i la salut i el control epidemiològic i, per altra part, la protecció de la salut són àmbits específics i diferenciats que difícilment es poden abordar mitjançant una organització única, sense tenir en compte la necessària especialització i autonomia de gestió de cada camp, com pretén el text articulat.

No és només la nostra experiència, els recomano que mirin el model adoptat majoritàriament pels països del nostre entorn socioeconòmic i cultural, com ara el Canadà, el Regne Unit, França, Alemanya, Suècia, Dinamarca, Finlàndia i els Estats Units. Tots han optat –tots– per una organització marcadament especialitzada per a l'exercici de les competències i la prestació de serveis en matèries de salut pública en raó de les vessants que la configuren. Vessants que tenen dos grans àmbits –com vostès ja saben– d'actuació: la sanitat ambiental i la sanitat alimentària.

Vostès em poden preguntar: si ha dit que està a favor d'una unitat estratègica i per tant, en el fons, no desqualifica la creació de l'agència; si està a favor d'una ordenació integral i, alhora, està a favor d'una alta especialització, quina alternativa ens ofereix? Els ho respondré. Hi ha diferents respostes, totes es basen en la participació, l'autonomia de gestió i retre comptes. Concretament, al nostre entendre, cal definir línies d'actuació estratègiques, definir els objectius i les expectatives consensuadament amb tots els agents que amb la seva actuació incideixen en l'estat de salut de la població, els diversos departaments de la Generalitat, les administracions locals, els agents empresarials i socials, els consumidors i usuaris i, evidentment, els professionals. En el marc d'unes pautes genèriques que la mateixa llei

pot fixar, cal dotar l'Administració de la Generalitat d'un únic òrgan amb el rang adequat a aquest efecte.

Nosaltres, nosaltres, que som alternativa, ja els diem que hauríem creat una secretaria de salut pública, el titular de la qual hauria tingut el rang de secretari general adscrit al Departament de Salut, unitat potent, autoritat política, ambició en salut pública. Però, al mateix temps, instruments específics i diferenciats als efectes de la determinació d'objectius operacionals i planificació, el disseny i l'avaluació de les actuacions relatives als serveis i les prestacions en matèria de salut pública per tal que la intervenció en les diverses àrees especialitzades sigui eficaç, eficient i de qualitat, amb naturalesa jurídica, un règim d'organització i d'autonomia suficient, un funcionament que garanteixi un marge de governabilitat i una obligació de retre comptes. Tot amb el benentès que l'execució de serveis i prestacions en matèria de salut pública correspon a un seguit de proveïdors, ja siguin de titularitat pública o privada, degudament acreditats, diferenciats segons les àrees d'actuació de que es tracti.

Ens trobem, com veuen, en la mateixa discussió que en la llei de l'ICS, i –llavors com ara– nosaltres els proposem ambició nacional i vostès ens ofereixen burocràcia. Un èmfasi excessiu en els aspectes organitzatius; nosaltres demanem objectius, pautes genèriques, grans línies per a les diverses àrees, estratègia i pautes de les polítiques que configuren la salut pública. Nosaltres oferim alternativa –ja els he dit com ho organitzaríem–; en lloc d'això vostès ens ofereixen socialisme... Perdó, perdó, perdó, havia dit «burocràcia». (*Remor de veus.*) En efecte, solament deu..., solament deu dels setanta-vuit articles es refereixen als aspectes d'ordenació... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. Sancho i Serena

Solament deu dels setanta-vuit articles es refereixen als aspectes d'ordenació estratègica global de la salut pública, mentre que quaranta-dos articles es destinen a regular aspectes estrictament organitzatius. Vint-i-sis, regulen la intervenció administrativa en matèria de protecció de la salut i el règim sancionador. De fet, la seva reacció és molt semblant a l'articulat que ens proposen: burocràcia –ja veuen– i règim sancionador.

Dos fils rojos, dos fils rojos, dos extrems que determinaran el que serà el nostre posicionament final. L'Agència de Seguretat Alimentària, les seves funcions i el seu necessari encaix. Aquest serà un dels nostres elements determinants a l'hora d'esmenar l'articulat. Tant és així que ja els avanço que els demanarem que el títol de la llei sigui «de salut pública i seguretat alimentària».

De fet, aquí hauria de fer referència a les recomanacions. Vostès parlen de «consens» en les recomanacions dels experts a l'entorn de l'Agència de Seguretat Alimentària, recomanacions que vostès mateixos van publicar i de les quals no han fet cas. Ja els ho he advertit,

aquest serà un primer punt, o un punt, o un fil roig, de la nostra posició final quant a la votació d'aquesta llei.

Però, mirin, el projecte de llei té un segon punt important, que haurà d'esmenar algun dels greus defectes i arbitrarietats en què s'ha incorregut en el procés de reordenació dels funcionaris dels cossos d'assistència pública domiciliària: metges practicants, farmacèutics i llevadores titulars, com a conseqüència d'una política de recursos humans del tot nefasta, vergonyosa, erràtica, i sectària, duta a terme durant aquests últims cinc anys pel Departament de Salut, basada en el menyspreu de les lleis i la vulneració sistemàtica dels drets dels professionals.

I això els ho dic amb l'autoritat que em dona poder-los recordar que els tribunals de justícia els ho han dit i els ho han recordat en diverses sentències reiterades: la seva política de recursos humans ha estat nefasta. En el tema de salut pública, si no rectifiquen, si no accepten determinades esmenes per solucionar alguns d'aquests defectes, per a nosaltres serà el segon fil roig. I ja els anunciem que si això no se soluciona no podríem votar la llei.

Tot i les sentències dels tribunals, el projecte de llei, a hores d'ara, en el seu articulat segueix sense resoldre la greu problemàtica que ha generat la integració forçosa dels funcionaris del cos de llevadores; també els interins de farmàcia, com a personal estatutari de les institucions sanitàries de l'ICS... És hora d'acabar amb el greuge comparatiu i resoldre aquesta injustícia. Certament, confiem en l'oferiment d'acord que en aquest aspecte ens han fet arribar, ja amb complicitat algun dels grups que donen suport al Govern.

Vostès, tant en la llei de l'ICS com ara sé que donen per descomptada la nostra responsabilitat. Vostès saben que acabem donant recolzament en allò que millora i fa avançar el sistema sanitari català, però els he de fer un advertiment molt seriós: no és hora només de planificacions i d'anunciar acords, és hora de complir-los, los acords. Nosaltres hem arribat a molts acords en esta cambra amb el Govern. Hem donat recolzament a molts de plans i moltes lleis, i després –i és una experiència de molts dels nostres diputats–, allò que hem acordat no s'ha complit.

Fico l'exemple de la fibromiàlgia, però no només això, molts dels aspectes que vam acordar en l'ICS no s'han complert, no donen els resultats que han de donar. I en lloc de tenir el seu agraïment i la seua lleialtat, ens trobem moltes vegades amb el seu menyspreu i amb actituds fins i tot sectàries per part del mateix president de la Generalitat. No donin per descomptada la nostra lleialtat si vostès no són capaços de ser un govern de fiar. I a hores d'ara, ni en l'hora dels acords, ni a l'hora de planificar són un govern de fiar. Si no rectifiquen, si no són capaços no només d'arribar a acords, sinó de garantir-ne el compliment, no tindran el nostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Farré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera i representats del Departament de Salut, senyor Antoni Plasencia, director general de Salut Pública i els seus col·laboradors. Bé, jo començaria la meva intervenció, un cop escoltades les paraules de la consellera que n'ha fet la presentació, pensava començar, com deia, la meva intervenció, senyores i senyors diputats, amb una pregunta: el perquè d'una llei de salut pública? Jo crec que de les paraules i de la intervenció de la consellera, la pregunta ha estat àmpliament resposta: perquè l'àmbit de la salut pública al nostre país és molt desconegut.

Quan parlem de salut pública a vegades, fins i tot en aquesta cambra, no sabem ben bé de què parlem. Perquè la salut pública només és notícia quan tenim algun tipus de desgràcia o tenim algun tipus de crisi alimentària. S'ha dit aquí que cada dia, de fet en un món cada vegada més globalitzat, on aquest risc cada vegada és més present, és més evident, la mobilitat dels aliments, la desaparició de les fronteres són factors que contribueixen en aquesta realitat de la qual no podem defugir. D'experiència, en això, no en tenim i, per tant, cal que des dels governs s'actui, eh?, amb mesures també des d'aquesta línia per tal de prevenir també i treballar en aquest àmbit dels nous riscos.

És un àmbit també, la salut pública, on hi ha competències compartides: el món local, els ajuntaments i el Govern de Catalunya. La llei, el que fa és respectar les competències d'ambdues administracions, les enforteix en ordenar-les i clarificar-les, i alhora també es dota d'una carta de serveis i d'un instrument: l'Agència de Salut Pública, per implementar aquestes polítiques al territori. De fet, ja hi ha experiències en aquesta línia de col·laboració entre l'Administració local i l'Administració de la Generalitat que nosaltres valorem positivament, perquè també sabem que ho fan, en aquest cas, els ajuntaments.

Jo vull també aprofitar la meva intervenció —el poc temps de què disposem— per felicitar el departament per posar aquest tema a l'agenda política del nostre país. Ens vam passar vint-i-tres anys en què no es parlava de salut pública, bàsicament amb uns governs de dretes, si no recordo malament, la qualificació que va fer algun diputat respecte als governs anteriors dels quals ells donaven suport en el seu dia... (*Remor de veus.*) En un govern de dretes no es parlava de salut pública. L'any 2003, és cert, van fer la Llei de protecció de la salut, de fet, ja haurien pogut fer, senyores i senyors diputats, una llei de salut pública, com és el que avui fem aquí, millor dit, avui iniciem el tràmit per fer aquesta llei.

Un govern d'esquerreres ha posat, com deia, a l'agenda política i en les prioritats del Govern la salut pública. Jo crec que aquesta és la diferència, també. I ho dic amb tranquil·litat. Ho dic amb responsabilitat, perquè això, senyores i senyors, és el que ens dona credibilitat, perquè altres intervencions de caràcter més radical, d'aquelles que tendeixen a posar foc per comptes de temperar les situacions, el que fan és desautoritzar qui les realitza.

Passant de manera ràpida al contingut de la llei i de la qual volia posar alguns aspectes en valor, la llei el que fa és actuar bàsicament en quatre àmbits. El primer, garantir la vigilància de la salut pública. El segon, la promoció de la salut individual i col·lectiva. Tercer, la prevenció de la malaltia, i quatre, la protecció de la salut.

Jo això ho dic de manera clara i explícita, rellegint l'objecte de la llei, perquè aquesta prioritat de la salut pública obeeix també a un canvi d'accent, a un canvi en la mirada amb què es fa el sistema de salut. La consellera ens ho ha dit, jo recordo, des del primer dia que va assumir les responsabilitats de govern al nostre país. És necessari que aquest sistema de salut, que el tenim molt enfocat a curar..., i que ho fa molt bé, ho fa molt bé, cura molt bé, però el que no fa és evitar que les persones emmalalteixin, el que no fa prou bé és evitar que les persones hagin d'utilitzar els serveis i les prestacions del sistema de salut. I això és el que pretén la llei: fer aquest canvi de mirada, aquest canvi d'accent, posant l'accent a evitar que les persones emmalalteixin i, per tant, evitar també, doncs, l'accés a aquests serveis que són, com deia, de caràcter universal i gratuït.

Actuem en els àmbits, com els deia, d'establir un catàleg de prestacions i de serveis clarificat. Actuem també en l'àmbit de la prevenció i la millora de la salut, bàsicament perquè tenen especial rellevància algunes de les actuacions que ja s'han dut a terme, que ja ha començat aquest Govern en aquest àmbit de prevenció i millora de la salut. I aquí els parlaria des del Programa de salut als barris, des de prevenir el tabaquisme, des de millorar la salut en la població vulnerable, tant els nens com la gent gran... Vostès coneixen també el pla de xoc d'estiu respecte a les persones grans majors de vuitanta anys.

Aquesta llei el que pretén, en aquest àmbit de prevenció i millora de la salut, també és donar una base legal a moltes actuacions, que en aquest sentit la consellera n'ha esmentat moltes altres més en la seva intervenció, que en aquest sentit està duent a terme el Govern.

I voldria acabar la meva intervenció també fent..., que hauria de ser molt més llarga, però voldria acabar la meva intervenció fent un especial incís. Aquesta llei també ens ha de permetre actuar en un altre àmbit, en un àmbit que, com a govern i com a grups que donem suport al Govern, ens preocupa: que és el de les desigualtats. És una altra de les prioritats que té la consellera de Salut d'aquest Govern i del Govern anterior, les desigualtats; per les raons que siguin: territorials —que n'hi ha, i en aquesta línia s'ha estat treballant en el pla d'inversions, sobretot pel que fa referència als consultoris locals—; desigualtats territorials d'accés; desigualtats territorials en base a criteris socioeconòmics, i també en base a formació i a polítiques de promoció i de prevenció en la salut. Perquè així és com, senyores i senyors, avancem de veritat en justícia social, alhora que disminuïm aquestes desigualtats.

Perquè aquesta llei, més enllà del seu contingut i que segurament podrem avançar en anàlisis exhaustives dels diferents articles, obeeix a una clara voluntat política, compartida pel nostre grup, a una voluntat que prioritza la prevenció i la promoció de la salut, perquè, com

els deia, això ens permetrà avançar en justícia social i ens permetrà evitar que els catalans emmalalteixin, per tant siguin menys usuaris al sistema de salut pel que fa referència a les prestacions i als centres de salut i més usuaris pel que fa als programes i a les accions que es puguin dur a terme en l'àmbit de la prevenció i la promoció de la salut, i –deixin-m'ho dir, de passada–, en un escenari econòmic que tenim, també evitarà..., que tinguem estalvi, que tinguem estalvi en la utilització dels sistemes de salut. Les persones que no utilitzin els centres de salut perquè tenim unes bones polítiques, uns bons programes de prevenció i de promoció de la salut, també contribuiran a l'estalvi.

L'experiència i les proves pilot fetes fins ara ens diuen que això funcionarà bé; ens fan ser, en definitiva, optimistes. Caldrà avançar, això sí, a lligar l'Agència de Salut Pública a cada territori on es desplega. Les realitats territorials del nostre país, tot i petit, són distintes: no és el mateix la realitat territorial –permeti-m'ho vostè– del Camp de Tarragona, on tenim una implantació de determinades indústries i centrals nuclears –és una realitat on s'ha d'actuar també; en aquest cas el Govern ja ho ha fet, amb la creació de l'Observatori de Salut i Medi Ambient també, que ens permet tenir moltes més dades objectives i, per tant, extreure conclusions sobre l'impacte de determinades activitats industrials en la salut d'aquesta regió– que, per exemple, la de Girona o els Pirineus. Indubtablement, les realitats són distintes i, per tant, el desplegament de l'Agència de Salut Pública i els programes que desenvolupi i les activitats que desenvolupi en cada territori han de donar resposta també a aquestes distintes, a aquestes diferents realitats.

Respecte al text de la llei i el procés que avui endeguem..., perquè no hem d'oblidar que avui el que fem és la presa en consideració de la Llei de salut pública que ha presentat el Govern en aquest Parlament per a la seva tramitació i la seva posterior aprovació. Voldria que les meves últimes paraules fossin per expressar la voluntat del nostre grup d'escoltar i treballar per millorar el text, amb les esmenes que puguin presentar els diferents grups, perquè estic segura que jo..., tot i les diferents intervencions que puguem avui sentir, tots compartim la necessitat d'aquesta llei i l'oportunitat d'aquesta llei. Jo crec que val la pena dir-ho: és una de les lleis –que no sempre passa; hem de ser també realistes– que s'avança, és una llei de futur, eh?, que, amb els reptes que avui tenim damunt la taula i que entenem que en el futur poden ser cada vegada majors i poden tenir cada vegada més importància en la nostra societat, el que fa aquesta llei..., és una llei, com deia, de futur, que s'avança i, per tant, posa les bases i planifica per resoldre problemes i necessitats actuals, i també per previndre problemes i necessitats de futur.

Per tant, res més, senyores i senyors diputats. La mà estesa del nostre grup per poder avançar i aprovar aquesta llei amb el consens, com així ha començat, amb l'acord de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera de salut, bé, tenim ja en aquesta cambra parlamentària el Projecte de llei de salut pública, un projecte de llei que no m'equivoco si crec que és un dels principals reptes que el Departament de Salut, des de ja fa anys, ha estat assumint, ha estat treballant, i que s'ha concretat, per fi, en el que serà un projecte legislatiu. I no és només un repte que ha de tenir el Departament de Salut; també és un repte a la mateixa societat, en aquest cas de la societat catalana. Perquè la salut pública és aquell àmbit de la salut que tothom, segurament, en parla més, però probablement no s'adona que està parlant concretament de salut pública. Parlem del tabaquisme, parlem de l'obesitat, parlem de les epidèmies, però no relacionem tots aquests conceptes i els posem sota d'un mateix paraigua, entenent que s'han d'abordar des d'una perspectiva global i integral.

I per això que el Parlament de Catalunya, que la conselleria i que tots plegats, tots els diputats i diputades que som avui aquí, abordem, expliquem, difonguem aquest concepte de salut pública és el que ens permet també començar a fer entendre a la societat catalana, a la ciutadania en general, que totes aquestes qüestions van lligades les unes amb les altres i que, per tant, s'han d'abordar també a nivell personal des d'una perspectiva integral, a l'hora de cuidar, prevenir, a l'hora d'estar amatents als propis comportaments o al propi cos.

També és veritat que ha tingut un procés molt lent, aconseguir que es parli de salut pública des d'una perspectiva integral a casa nostra. El 1990, com s'explica a l'exposició de motius de la llei, es creava el Servei Català de la Salut, que va ser una primera iniciativa de manera que aquests aspectes comencessin a estar abordats pel sistema de salut, però estava, evidentment, inclòs dins un marc legislatiu molt més ampli, amb moltes altres prioritats, cosa que sempre diluïa, d'alguna manera, la importància que havia de tenir. L'any 2002 es va fer un altre pas, amb la Llei de seguretat alimentària, però una vegada més tornava a ser un àmbit molt concret i molt específic del que ha de ser la salut pública en un context general. El 2003, la Llei de protecció de la salut; aquesta vegada sí que fèiem un nou pas, que no era suficient. I, finalment, el 2008 –ja veiem que ha estat un procés realment lent, de divuit anys– es presenta al Parlament de Catalunya el Projecte de llei de salut pública.

Un projecte de llei de salut pública que si jo hagués de definir quant a, estrictament, l'aportació legislativa que fa, és que per primera vegada a casa nostra hi ha un catàleg de prestacions definit sobre el que és la salut pública i, per tant, l'Administració s'autoimposa uns deures i fa públic a la ciutadania què és allò que ha d'exigir precisament a l'Administració catalana. Per tant, aquest catàleg de prestacions..., que, evidentment, haurà d'anar variant al llarg del temps, perquè si alguna cosa caracteritza la salut pública és, precisament, abor-

dar els nous fenòmens epidemiològics o de comportaments de la societat catalana que van evolucionant al llarg del temps. Però la qüestió que per primera vegada hi hagi un catàleg de prestacions em sembla que és especialment important.

També hem d'entendre aquesta llei i totes les polítiques que a partir d'ara s'endegaran des d'una altra perspectiva, i és que, en un context en què s'ha de ser especialment eficient amb la despesa sanitària, a causa de la manca de finançament que té el nostre sistema de salut i que esperem que es resolgui en els propers temps però que en aquest moment és una qüestió evident, què millor que prevenir? Què millor que prevenir el fet que els ciutadans hagin d'adreçar-se a un centre d'atenció primària o a un hospital per culpa d'una malaltia o d'una patologia? Què millor que prevenir? Amb tot allò que puguem fer perquè no sigui necessari l'acte mèdic, perquè no sigui necessari anar finalment a un centre sanitari, estem aconseguint estalviar molts recursos al sistema de salut, que es podran adreçar cap a altres objectius, i estem, evidentment, prevenint i estalviant temps i molèsties a aquests ciutadans.

Per tant, el missatge que hem de llançar al sistema és precisament aquest: esforcem-nos tots plegats, sobretot des de l'atenció primària, que és qui tindrà la responsabilitat més important en aquest àmbit, a prevenir, a poder estalviar recursos a través d'una aplicació molt clara i molt constant dels preceptes d'aquesta Llei de salut pública.

Hem d'abordar, a més, tots uns problemes que en la nostra societat s'han anat agreujant els darrers anys. És normal, en ciutats complexes, a més a més, tot el fenomen de la immigració –més d'un milió de persones en els últims deu anys–, ha comportat també que hagin arribat al nostre país noves realitats, noves cultures, però també nous costums, noves formes de viure que necessiten també ser abordades, que potser no podien ser abordades en el país d'origen però que una societat que es pretén moderna i desenvolupada sí que ha d'abordar des d'aquesta perspectiva de salut pública.

També la seguretat laboral. Hem d'estar molt amatents a l'accidentalitat laboral, que és cert que ha disminuït els últims anys, però encara segueix amb taxes preocupants, amb taxes elevades. I, per tant, aquí s'ha d'incidir de forma molt clara en una coordinació amb el Departament de Treball –precisament, la senyora Serna acaba d'entrar a la sala just quan parlàvem de seguretat laboral. Bé, ha d'haver-hi una coordinació molt important.

També les polítiques de prevenció de tot el que és l'obesitat infantil i juvenil, un fenomen que en aquests moments ens ha de preocupar i molt, i dels trastorns alimentaris. És probable que els propers anys l'obesitat acabi sent el primer factor que provoca les malalties cardiovasculars, i, per tant, estem davant d'una qüestió que ja des que els nois són ben joves s'ha d'abordar.

El tabaquisme ha disminuït, però encara segueix sent una realitat al nostre país. També tot el que fa referència a les polítiques contra la drogoaddicció.

Un altre àmbit que preocupa molt la ciutat catalana: la prevenció de la salut afectiva i sexual. Hi ha molts em-

barassos prematurs al nostre país, i s'han incrementat de forma preocupant els darrers anys, cosa que provoca taxes d'interrupció voluntària de l'embaràs molt elevades. En aquests moments, aquesta ha de ser una prioritat del sistema de salut pública al nostre país: educar les noies joves, els nois joves, en el que és una cultura afectiva i sexual responsable. I això ho hem de fer sense complexos i des dels mateixos centres escolars. S'ha d'anar als centres escolars sense complexos a explicar tot això, perquè la problemàtica que sorgeix de no fer-ho és una problemàtica social molt greu.

I per fer tot això ens preocupa, per exemple... –i ara passaré a alguns aspectes que volem millorar al llarg de tot el tràmit legislatiu–, el paper de les llevadores no queda clar en aquest Projecte de llei de salut pública; no apareix com un dels col·lectius professionals que han de formar part de l'agència, i, per tant, haurem de debatre sobre aquesta qüestió. L'Agència de Salut Pública parla que s'ha de disposar d'equips multidisciplinaris integrats per professionals sanitaris de farmàcia, infermeria, medicina, veterinària..., però aquest col·lectiu no apareix.

I també –no ens podem estar de dir-ho–, mirar de solucionar en aquest tràmit legislatiu el conflicte laboral que s'ha generat arran de la qüestió de les llevadores APD, que en aquests moments han quedat, d'alguna manera, incòmodes, amb tot el que ha estat la redacció d'aquest Projecte de llei de salut pública.

Mirem, doncs, de buscar una solució a aquestes qüestions, que potser en el context de la llei no són les que tenen més dimensió, però són importants per a aquests col·lectius.

Tampoc em vull estar de dir que aquesta Llei de salut pública l'hem d'intentar aprovar amb el màxim consens, com es va fer amb la Llei de l'Institut Català de la Salut. Penso que són lleis que han de perdurar; són conquestes, són conquestes col·lectives, són lleis que han de perdurar.

I en aquest sentit, jo també..., com faran m'imagino tots els grups, allarguem la mà a l'oposició, al senyor Sancho, als senyors del Partit Popular, per intentar d'arribar al màxim consens. Un consens possible, oi? Això vol dir que tots hem de ser responsables, i tots en un moment determinat saber que no es podran complir totes les expectatives, però hem d'abordar aquest consens per anar mantenint una pauta amb els projectes legislatius que s'han discutit en aquest Parlament en l'àmbit de la salut, i és que s'han aprovat per un gran consens, ja des de fa molts anys, no només en aquestes dues legislatures, també en les anteriors.

Per tot això, ens felicitem que aquest projecte hagi arribat al Parlament de Catalunya, el treballarem amb cura, intentarem millorar-lo en la mesura del possible, i, per tant, d'aquí a uns mesos el poble de Catalunya ja disposarà d'una llei de salut pública que garantirà amb molta més eficàcia els seus drets i aconseguirà, també, difondre aquest concepte tan important: la salut pública per a totes les persones.

Gràcies.

El vicepresident primer

En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, també vull saludar els membres del departament que avui ens acompanyen. Avui ens presenta davant d'aquesta cambra, honorable consellera, un projecte de llei d'aquests que moltes vegades en diem «tècnics» perquè són molt específics però que una vegada aprovats cal dir que el seu desenvolupament afecta de manera molt directa els ciutadans. I és des del nostre punt de vista un tema cabdal, com és el de millorar els resultats de salut i amb salut de les persones, garantint alhora una assistència continuada al llarg de la seva vida.

Avui en dia, i vostè ho sap i convindrà amb mi, els ciutadans no tan sols volem una assistència en la malaltia, sinó també en la prevenció, la protecció i la millora de la salut, i la promoció d'estils de vida saludable. Per exemple, aquest continuïtat assistencial ens ha de permetre des de prevenir el tabaquisme, fomentar dietes saludables, però també atendre infarts o cirurgia cardíaca. També resoldre casos com el de la legionel·losi, que passen, i els ciutadans el que volen són solucions. I això és el que els preocupa, i no de quina administració és competència la seva solució.

Per tant, estem parlant d'un abordatge integral de la salut, de tot allò que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, aprovada l'any 90 per aquest Parlament de Catalunya, definia en tres eixos bàsics: un, l'atenció primària; dos, l'atenció hospitalària, o sigui, les actuacions per al restabliment de la salut; i un tercer eix, que era la salut pública, que serien les actuacions i prevencions de malalties i de foment de la salut.

Vostè, honorable consellera, ens ha fet un petit resum de la història de la salut pública, però també hi ha tot un seguit de lleis que envolten aquest projecte de llei, i es tracta de donar-ne compliment. Algunes d'àmbit autonòmic, altres d'àmbit estatal, i, per sobre de totes aquestes, no hem d'oblidar la Constitució espanyola i el seu article número 43, que consagra el dret a la protecció de la salut i també a qui correspon organitzar i tutelar la salut pública, i que no són altres que els poders públics.

Dins d'aquestes consideracions prèvies, també vull dir que la primera llei a introduir les prestacions de salut pública dins del catàleg del sistema nacional de salut va ser la Llei de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut; llei aprovada per la ministra Ana Pastor, l'any 2003 –senyora Segú, per un govern de dretes, li ho recordo. Per tant, la Llei de cohesió el que feia és ampliar els drets dels ciutadans en reconèixer dins el catàleg de prestacions la salut pública.

Bé, ara em centraré en el projecte de llei. Tenim algunes observacions a fer-li. La primera –ja s'hi ha referit algun altre portaveu– és la seva extensió, i la minuciositat de l'articulat del projecte de llei. És més propi d'un reglament. I aquesta concreció també es manifesta de manera

molt clara en tot el que són els aspectes organitzatius. Són més propis de l'agència que potser de la mateixa llei. Per tant, tot el que té a veure amb la salut pública queda difuminat dins de tots aquests articles.

També pensem que existeix una certa confusió entre allò que es cataloga, per una banda, com a prestacions, entenent com a prestacions el conjunt d'iniciatives organitzades per preservar, protegir i promoure la salut de la població, i que ja estan contemplades en la Llei de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut, i que el que determina són grans línies estratègiques, i, per altra, la cartera de serveis, que és el conjunt de procediments a través dels quals es fan efectives aquestes prestacions. La cartera de serveis és qui desenvolupa el catàleg de prestacions, i com a mínim ha de contemplar la cartera de serveis en salut pública del sistema nacional de salut. Pensem que algunes de les prestacions incloses al projecte de llei són més pròpies del desenvolupament per part d'una cartera de serveis o, si més no, d'un article que recollís les línies estratègiques de l'agència.

Un altre aspecte que no veiem clar és l'article que fa referència al sistema d'informació de salut pública, pel que fa a la gestió d'aquest sistema, que estarà integrat al sistema d'informació del Departament de Salut però no concreta a qui correspon aquesta gestió. Tampoc concreta com es farà la comunicació d'aquesta informació als ciutadans. I ja li avanço que presentarem una esmena per a la creació d'una oficina d'informació i comunicació en salut pública que depengui de la pròpia Agència de Salut Pública de Catalunya, i que pugui donar resposta ràpida i rigorosa als ciutadans en els casos, i tots ho recordem, de l'oli de gira-sol contaminat o, recentment, de la llet en pols provinent de la Xina.

També ens ha explicat, i així ho contempla el projecte de llei, que l'Agència de Salut Pública integrarà dues agències, la de Protecció de la Salut, que no està desenvolupada, només hi ha comandaments, i l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. I sobre aquesta crec que cal puntualitzar algunes qüestions. L'Agència Catalana de Seguretat Alimentària va ser creada per llei l'any 2002, per acord de tots els grups parlamentaris, i vostè ho ha explicat, d'on va néixer aquesta agència. Va néixer de la crisi de les vaques boges.

I celebrem que finalment, a través del projecte de llei, es creïn dos òrgans que encara no existien des de l'any 2002, cal dir-ho, que són el Comitè de la Direcció, ara consell, en la llei del 2002, i el Consell Assessor. Però és que, segons la nostra opinió, caldria preservar la marca, malgrat que es configuri com una àrea especialitzada.

Jo, per acabar, crec que un capítol a part es mereixen els professionals de la sanitat, i ho concretaré en un col·lectiu que és el de les llevadores, tal com han fet altres portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula. Vostè sap que des de l'1 de setembre el cos de llevadores s'ha integrat de manera forçosa com a personal estatutari de l'ICS. I aquesta resolució s'empara en la disposició transitòria setena de la Llei 7/2003, de protecció de la salut, llei que quedarà derogada un cop s'aprovi aquesta llei que avui estem debatent. A través de la Llei de reforma de l'Institut Català de Salut, i

d'aquest projecte de llei, es contempla la situació dels metges i practicants titulars i dels farmacèutics.

Em permetran un segon, perquè, senyor consellera, crec que s'haurà de posar la bata i el fonendo i deixar la gorra de consellera, perquè estic constipadíssima... *(Pausa.)*

Bé, això suposa una discriminació cap a aquest col·lectiu. Estem parlant de més de més de 140 persones, de les quals 132, quasi totes, han presentat recurs potestatiu contra la resolució del seu departament, que les obliga a passar de personal estatuari a l'Institut Català de la Salut, sense tenir l'opció d'escollir, com ho han pogut fer altres col·lectius. I penso que ara és el moment, aprofitant aquest tràmit parlamentari, d'arreglar la situació que pateix aquest col·lectiu.

Jo crec que no fa falta recordar-los les funcions que són pròpies de les llevadores, i precisament en un projecte de llei com aquest és on més falta en fa: parlem de l'educació sanitària i la promoció de la salut, i la prevenció de la malaltia entre d'altres.

Un punt que creiem que també és important introduir al projecte de llei és la carrera professional que tampoc queda degudament especificat.

Per tant, i ja per acabar, ara sí, honorable consellera, no hem presentat esmena a la totalitat, però també haig de dir-li que si aquest projecte de llei avui es sotmetés a votació el nostre vot seria en contra. Jo entenc que de la meua intervenció s'ha deduït que presentarem esmenes parcials, i, per tant, intentarem arribar a aquest consens per tal que al final s'aprovi un text que sigui satisfactori.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Parlem de salut. Per cert, desitgem que es millori. Coincidim amb la senyora consellera... Perdoneu, no he saludat: primer de tot, als representants del departament que han volgut acompanyar-nos en aquest debat de totalitat del projecte de llei, i em sembla que és obligat, i més després de la feina que fan des de fa no mesos, sinó quasi quasi alguns anys, eh? Coincidim, senyora consellera, en la importància del dia per nosaltres..., nosaltres valorem aquest projecte de llei com un projecte de llei de legislatura. Em sembla que no cal ser modestos en aquest cas. No és només una de les lleis més importants del seu departament, sinó que, em sembla, de les que aprovarem en aquesta legislatura en el Parlament, perquè estem segurs que s'aprovarà.

Projecte de llei que ha estat llargament esperat, llargament reivindicat, entre d'altres per la formació política en nom de la qual intervenc. I per això, nosaltres hem de manifestar d'entrada la nostra satisfacció, perquè finalment aquest projecte de llei, doncs, iniciï el tràmit parlamentari, després de ser debatuda i millorada,

amb moltes aportacions, que ens consten que s'han fet, dels diferents agents que han pogut intervenir fins al dia d'avui.

Tal com sol passar quan es presenten projectes de llei i no es presenten esmenes a la totalitat, jo el que haig de dir és que m'alegro que hi hagi aquesta coincidència entre els diferents grups parlamentaris, malgrat les aparences, o malgrat el que sembli, perquè de la intervenció d'algun dels representants dels grups de l'oposició, doncs bé, potser han desfasat el seu posicionament d'una forma molt més incisiva que si haguessin presentat una esmena a la totalitat. En fi, el senyor Sancho deia «la llei i les seves circumstàncies»; jo, en tot cas, li canvio alguna cosa: «l'oposició i les seves circumstàncies».

Ens alegrem de coincidir amb les línies generals d'aquesta llei, que no fa altra cosa que ordenar les actuacions, les prestacions i els serveis en matèria de salut pública, i ho fa mitjançant programes d'actuació, catàlegs de prestacions i carteres de serveis, respectivament per a cada una d'aquestes qüestions que abans he anomenat. Perquè, el que fa la llei bàsicament és garantir un aspecte, que és el de la vigilància, la prevenció, la promoció i la protecció de la salut. I això que diem habitualment, de seguida, i tot d'una tirada, si em permeten, jo m'hi entretindré una mica més, perquè em sembla que és important diferenciar i aclarir que no és només un aspecte el que vol garantir la llei sinó que en són quatre.

Per a molts dels senyors diputats i de les senyores diputades, això que diré és una obvietat, però em sembla necessari fer una aturada. Pretén garantir, el projecte de llei, la vigilància de la salut pública. Com? Doncs, recollint, analitzant, interpretant, difonent tot un seguit de dades sanitàries amb relació als aliments, l'aigua, el medi, els productes, etcètera, amb l'objectiu de controlar les malalties i els problemes de salut. Un aspecte que planteja la llei.

El segon, la promoció de la salut, tant la individual com la col·lectiva, eh?, la promoció, el foment de la salut. Com pretén abordar-la? Doncs, informant, comunicant, educant, des del punt de vista sanitari i amb l'objectiu d'aconseguir estils saludables de vida. Segon aspecte que aborda aquest projecte de llei.

El tercer, la prevenció de la malaltia i la prevenció dels factors de risc que porten associats. Com l'aborda? Doncs, vacunant amb la immunització passiva, aconsellant i garbellant, amb tractaments de forma precoç; tot això amb l'objectiu de reduir la incidència de les malalties específiques i dels seus factors de risc.

I, per últim, el quart aspecte que pretén garantir és la protecció de la salut. I ho fa de diverses maneres però amb dos objectius: garantir la innocuïtat i la salubritat dels productes alimentaris, i preservar la salut davant dels diferents agents presents en el medi.

Nosaltres voldríem ressaltar sis –per ressaltar, potser, els que sota el nostre criteri són els més importants– aspectes que són especialment importants per nosaltres d'aquest projecte de llei. El primer, el caràcter sistemàtic del projecte de llei. La bona estructura que té i el que arriba a clarificar; començant per la definició dels concep-

tes, en els primers articles, i continuant per l'establiment de tot un seguit de principis informadors, que ens sembla, doncs, que la fan molt entenedora.

En segon terme, el caràcter integral d'aquest projecte de llei, el caràcter global. Em sap greu anunciar-li que ja no estem d'acord en una primera esmena que, des del Grup Parlamentari Convergència i Unió, plantegen, que és canviar el títol «de salut pública i seguretat alimentària». Ens sembla molt bé que posin l'accent en una cosa, en l'aspecte alimentari, però és que aquesta llei, precisament, si alguna cosa té és que abraça des de la salut i la seguretat alimentària, però també passant per la salut comunitària, per la salut mental, per la salut laboral, per la salut afectiva, sexual i reproductiva, per la salut ambiental. Totes molt importants, i, per tant, per nosaltres el títol és totalment encertat i la nostra proposta és que es mantingui, lògicament, fins al final. I, per tant, ressaltem també aquest caràcter integral d'aquest projecte de llei.

En tercer lloc, el projecte de llei, com s'ha dit, crea l'Agència de Salut Pública de Catalunya i com a àrea especialitzada dins de la mateixa integrarà l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària. No és un tema menor, també s'ha dit, es dedica a la llei vint-i-vuit articles, del número 10 al 36, que pràcticament ve a ser una tercera part dels articles d'aquesta llei.

En quart lloc, el projecte de llei especifica quines són les competències de la Generalitat i ho fa d'una manera molt clara, clarifica quins són els serveis mínims que han de prestar els ens locals. I els ho recordo, per si algú no ho sap, doncs, que aquesta fita, aconseguir posar-se d'acord amb les entitats municipalistes sobre quins són els serveis mínims en aquesta matèria, ha estat un objectiu, doncs, satisfactori per a totes les parts. I en última instància també estableix un sistema..., aquest projecte de llei estableix un sistema de vigilància i control, unes mesures cautelars, un règim sancionador, com sempre es fa. Jo no sé per què aquesta obsessió d'assenyalar o de ressaltar «és que aquests del tripartit, escolta'm, tenen una fixació amb el règim disciplinari i el sancionador». Com sempre es fa en la majoria de lleis, és que seríem temeraris o seríem uns irresponsables si no ho féssim així. No hi ha cap problema per afirmar-ho.

I, en última instància, ahir, quan parlàvem del Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis, nosaltres dèiem que era un encert prioritzar aquest tipus de polítiques. Em sembla que avui en tenim un segon exemple, potser molt més clar, en el qual prioritant o tenint no només en compte les actuacions que són de caràcter..., actuacions curatives, actuacions rehabilitadores, sinó posant també molt l'accent en les actuacions preventives i protectores, com fa aquest projecte de llei, ho encertem absolutament. Entre d'altres coses, perquè, com es diu en la memòria, en els antecedents del projecte de llei, cada euro..., segons ratifiquen diversos estudis internacionals, cada euro que s'inverteix en polítiques preventives és cinquanta vegades més productiu que la mateixa assistència, que cada euro que s'inverteix, per dir-ho d'alguna manera, en l'assistència sanitària a la malaltia.

I això ens sembla que és realment important, més en un moment en què parlem del context..., parlem de la crisi econòmica, parlem de la sostenibilitat financera del sistema de salut. Doncs, bé, que tirem endavant propostes com la que avui tractem ens sembla que és el camí per posar remei a aquestes insuficiències del sistema financer. I no dic que amb això ho arreglem tot, lògicament; però, bé, és una de les propostes que es poden anar treballant.

Res més, i moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeras...* –he de parlar en gènere femení hoy, solo en gènere femenino–, ilustres diputados y diputadas, me ha gustado el encabezamiento con que ha empezado el discurso la *consellera*: derribar las murallas. Efectivamente, yo creo que esta es la filosofía de la salud pública.

En el siglo XIX al derribar las murallas de Barcelona, o en el siglo XVIII, no me acuerdo cuando..., y ahora ya es derribar las murallas en todo el mundo. Porque, claro, lógicamente, el transporte, la intercomunicación, el fenómeno de la inmigración hace que el localismo en esta materia sea un mal precedente. De ahí que sea muy positivo este aspecto, de hecho, ya Europa se ha focalizado en este tema.

Quiero recordar aquí el libro blanco de reciente aparición, creo que es de 23 de octubre del 2007, que tiene un magnífico título: *Juntos por la salud: un planteamiento estratégico para la Unión Europea, el 2008-2013*. Yo creo que este planteamiento de «juntos por la salud» es estupendo, porque además aborda, desde luego, los dos aspectos fundamentales que deben ser tratados desde el aspecto de la salud pública. Un primer punto: la salud es el tesoro más preciado, ninguna duda, y la salud en todas las políticas. Yo creo que esos dos puntos están bien formados, bien integrados en el Proyecto de ley de salud pública, y de ahí que nuestro grupo parlamentario no haya presentado enmienda a la totalidad. Otra cosa es que estemos en conformidad con todos los preceptos que figuran allí y, de hecho, deba ser objeto de alguna enmienda o de algunas enmiendas, el proyecto de ley.

«Juntos por la salud», de ahí que el hecho de que exista repercusión transfronteriza o internacional, la libre circulación de bienes exige una mayor coordinación y cooperación entre todas las administraciones. Es uno de los aspectos de los que creo que adolece la ley. Si bien en el ámbito autonómico y local digamos que procede a una integración mayor, es decir, realmente lo unifica, es decir, crea una única red integral, un único modelo de gestión; sin embargo, creemos que es excesivamente timorato, es excesivamente parco en lo que hace referencia al mantenimiento de la cooperación y coordinación con otros ámbitos. Solo recuerdo que de

una manera clara, firme, se aborde este tema de la cooperación y la coordinación cuando se aborde la Agencia Catalana de Seguridad y Calidad Alimentaria. De ahí que uno de los aspectos en los que nuestro parlamentarismo incidirá en el tratamiento de la ley, en el desarrollo de la ley es hacer valer realmente la figura de la cooperación y la coordinación.

El otro día en comisión teníamos ocasión de abordar el calendario de vacunaciones. Creo que este es un aspecto clave en que no pueden existir vacunaciones de ámbito local, autonómico, español, tiene que ser de ámbito europeo en el ámbito en el que nos movemos. Yo creo que ese es un aspecto fundamental.

Mayor coordinación en el ámbito europeo, español, autonómico y local. Antes se refería la ilustre diputada, y hoy enferma diputada del Grupo Popular, al artículo 43 de la Constitución, yo creo que la protección de la salud de ámbito español debe ser bien marcada. Porque, como bien dice la normativa europea, tenemos valores sanitarios compartidos, y eso se ha de remarcar.

De ahí, un aspecto consustancial de los valores sanitarios compartidos es un punto, a mi juicio, relevante del proyecto de ley, que es el de la información. La creación del sistema de información de la salud, no aspecto realmente trascendental, sin embargo, creo que no está bien tratado. No está bien tratado, porque, primero, no se contempla de una manera eficaz la información hacia todos los ciudadanos, y un segundo aspecto es que no hay una verdadera intercomunicación entre profesionales sanitarios. Creo que es mejorable ese aspecto. De hecho, no está previsto el criterio de reversibilidad o reciprocidad entre profesionales sanitarios - Administración y Administración - profesionales sanitarios. Creo que es un campo que también, a nuestro juicio, deberá mejorar.

La magnitud de la ley es espectacular, y yo quiero aquí realmente..., los que la hemos sufrido en estos momentos tratando de analizarla..., es decir, que realmente es una ley integral, compleja y que yo le reconozco el esfuerzo al Gobierno en haber abordado esta materia. Tan compleja que a veces incurre, a mi juicio, en una novedades administrativas organizativas peculiares: el modelo de muñeca rusa que se establece desde el punto de vista de la gestión en cuanto que -yo es la primera vez que lo veo- se introduce o se prevé una agencia dentro de otra agencia. Yo no sé si hay más modelos, pero, claro, el hecho de que la Agencia Catalana de Seguridad y Calidad Alimentaria, aun cuando tenga ese nombre y grandes peculiaridades de la agencia, esté a su vez dentro de la Agencia Catalana de Salud, pues, reconocerán conmigo que cuanto menos es peculiar. Y yo creo que este difícil encaje deberá ser a lo mejor tratado de alguna manera mejor dentro de la tramitación de la ley.

Aspectos muy colaterales. Antes se refería un anterior diputado a la salud laboral... Pues yo creo que realmente a lo mejor habrá que mejorar y participar de alguna manera en el tema de la salud laboral. Es otra de las muñecas rusas que contiene la Agencia Catalana de Salud: la coordinación entre los distintos departamentos, el papel del ICAM en esta materia de control de salud

laboral. Creo que son aspectos que, desde luego, se deben perfilar mejor en el proyecto de ley.

Decía que era una ley compleja, una ley compleja que ya lo es desde los distintos regímenes jurídicos de personal, es decir, cuenta con personal laboral, personal funcionario, es probable que también con personal estatutario, alguno habrá también en cuanto que dependiente del ICS y a su vez con personal funcionario dependiente de los ayuntamientos. No conozco, desde luego, ninguna otra administración que tenga una complejidad en materia de régimen jurídico de personal, a parte del Departamento de Salud, como..., y ninguna agencia, desde luego, tiene esta complejidad.

Sin embargo, hay que matizar algunos aspectos en relación con el tratamiento al personal de la agencia. Se ha hecho referencia, a nuestro juicio, al equivocado tratamiento que se da a la figura de las comadronas, al papel de las comadronas, que deberá ser mejorado, desde luego, en el desarrollo de la ley.

Igualmente también entendemos que no se ha sido lo suficientemente generoso con los profesionales sanitarios en lo que respecta al tema de la participación en los distintos consejos de participación, consejos que crea el proyecto de ley. Creo que también es un tema que habrá que madurar y mejorar.

En definitiva, nos encontramos ante un proyecto de ley ambicioso -no lo ocultamos-, determinante, clave y que realmente marcará esta legislatura, a nuestro juicio. Un proyecto de ley que merece ser concretado en muchos aspectos, excesivamente reglamentista y excesivamente deficiente en algunos campos, pero, en todo caso, las enmiendas que nosotros presentaremos a lo largo del debate tratarán de mejorarlo.

Una única concreción: quizá al catálogo de prestaciones les falte un espacio temporal dentro del proyecto de ley para que realmente sea eficaz. Puesto que estamos hablando de que la salud es el tesoro más preciado, que afecta a todas las políticas y sin ninguna duda es una ley de carácter universal en cuanto afecta, no les quepa la menor duda -tomen nota-, a todas las personas. Nadie se escapa de la aplicación de este proyecto de ley, de la materia que trata el proyecto de ley. De ahí que entendamos y consideremos oportuno que en cuanto se vengán a reconocer derechos y prestaciones, estas se concreten en el menor espacio temporal posible. Y de ahí que sea conveniente comprometer en un plazo a la Administración por ello.

En definitiva, sin más, nuestro grupo no va a presentar enmienda a la totalidad. Creemos que estamos ante un proyecto de ley mejorable y así lo trataremos de abordar en el curso del debate parlamentario.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica (tram. 302-00130/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és l'onzè i que és la Moció sobre la crisi econòmica. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables conselleres, presentàvem, fa dues setmanes, una interpellació a la consellera de Treball sobre la situació de la crisi econòmica que estem travessant i, concretament, de forma més intensa, sobre l'afectació, la gran afectació en el sector industrial que aquesta crisi estava sofrint. I posàvem èmfasi en dos aspectes, perquè parlàvem, evidentment, de la crisi que afecta les grans indústries, que és aquella que surt en els mitjans de comunicació, i que tenen una capacitat per fer-se notar d'una forma més important que aquelles altres indústries, moltes vegades dependents de les grans indústries però que són més petites, que afecten una quantitat de treballadors més petita i amb menor capacitat de poder-se fer notar.

Entenem i entenem que en aquesta situació calia fer èmfasi en algun dels aspectes que considerem importants i que afecten la Conselleria de Treball, però que també afecten el Govern. I en aquest sentit hi han, podem citar dos grups d'aspectes, uns de formals i altres aspectes informals. Els formals, òbviament, fan referència a l'actuació del Departament de Treball, a l'actuació de la conselleria de Treball, i, en canvi, els informals tenen un abast més ampli i feien més referència a l'actitud dels diferents membres del Govern, i fins i tot havíem comentat a l'actitud d'alguns membres dels grups que donen suport al Govern, en el sentit que hi havia actituds que nosaltres entenem i entenem que s'escapen de la prudència necessària en les situacions en què ens trobem actualment.

La moció que hem presentat pretén, d'alguna manera, recollir tots aquests aspectes; d'un costat, aquests formals, i, per tant, en un primer apartat d'aquesta moció el que es proposa són una sèrie d'actuacions, algunes de les quals ja vam reconèixer i reconeixem que s'estan fent, però que creiem que era interessant, que era important i que era bo, i que és bo, que aquesta cambra es pronunciés amb relació a ells i se li donés, d'alguna manera, l'aval per seguir una determinada línia, no? I, en aquest sentit, demanàvem que el diàleg i la negociació entre els diferents agents socials fos l'actuació principal que presidís tota actuació del Govern. Volem..., i jo crec que amb un doble objectiu, volem salvar projectes industrials, però també hem de tenir en compte que volem que hi hagin noves inversions a Catalunya. I, per tant, no hem d'actuar d'una manera que pugui semblar que és incompatible per a un dels dos objectius que persegüim.

Això era per un costat. Però, per un altre costat, també demanàvem –hi insisteixo, segurament no tant perquè

no es fes, sinó perquè a vegades es dona més la sensació que no és així– que els expedients de regulació d'ocupació fossin tractats amb la rigorositat i l'objectivitat que mereixen ser-ho, per un costat; però també per un altre costat, advertits –segons la consellera, no és així–, però, d'una certa dilatació en la tramitació dels expedients, demanàvem que també s'empressin tots els mitjans necessaris perquè aquests fossin resolts amb la màxima diligència possible.

Una altra qüestió que aportem a la moció –i també ens consta que s'està fent– és la dotació dels recursos materials i humans en el Servei d'Ocupació de Catalunya per tal de millorar l'eficàcia d'aquest servei públic. Sabem que s'han fet coses, però l'eficàcia és reconegudament baixa –és reconeguda baixa– i, per tant, entenem que cal emprar els recursos necessaris per intentar millorar l'eficàcia d'aquest servei públic, però també a la vegada fer ara en aquest moment un esforç en formació que permeti que totes aquelles persones, tots aquells treballadors que malauradament estan en atur tinguin oportunitats d'adequar i adaptar les seves capacitats als nous temps i, per tant, intentar facilitar la seva integració en el mercat laboral.

Un altre aspecte que demanem en la moció és no descuidar...és a dir, preocupar-nos per tot allò que fa referència a les persones que estan en atur, però, per una altra banda, tampoc no descuidar totes les mesures de foment i de suport a l'activitat econòmica que continua d'alguna manera funcionant.

Finalment, i respecte de les qüestions informals a què també fèiem referència en la interpellació, el que pretenem és que el Parlament demani al conjunt del Govern que adopti una situació de prudència en les manifestacions que es realitzen sobre la situació; no manifestacions al carrer, sinó les manifestacions verbals que es realitzen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, senyor president...sobre la situació que travessen moltes de les empreses i indústries catalanes. Suposem que el fet que s'hagin acabat alguns congressos també facilitarà que això sigui d'aquesta manera.

Per tant, aquesta és la moció que sotmetem a la consideració del Ple.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva defensa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que convenim tots plegats que combatre la crisi és la primera prioritat. En tenim moltes com a país, i al-

gues d'extraordinàriament greus. La primera prioritat és combatre la crisi. I així hauria d'estar incardinat amb tota l'activitat, en primer lloc, del Govern i, després, de la resta dels grups parlamentaris.

Hem tingut l'oportunitat de discutir recentment sobre aquesta qüestió, i la pregunta que jo entenc que és decisiva, senyores i senyors diputats, senyor diputat, és: ho està el Govern...? És aquesta la primera prioritat per al Govern? Naturalment em diran que sí, però veiem com es van sumant diverses propostes del Parlament, tant en l'àmbit pressupostari, com en l'àmbit dels debats, propostes que obliguen el Govern a tirar endavant iniciatives que es prenen en aquesta cambra, i nosaltres no sabem veure el resultat concret d'aquestes iniciatives traduït en l'obra de Govern. La pregunta és: ho està el Govern d'implicat per combatre la crisi com a primera prioritat?

Sentíem ahir el president Montilla, en una sessió de control, que ens venia a dir: «La prova que sí que hi estem implicats en són les mesures d'abril.» Alguna més? Ell es referia a les quaranta-dues mesures del mes d'abril. Alguna més? Sincerament, no, cap mesura més.

Des d'aquest punt de vista, doncs, malgrat les nostres reticències sobre aquesta qüestió varem tenir l'oportunitat d'expressar-les en el darrer debat –també en el debat de pressupostos, també en les comissions–, doncs, que arribi aquesta iniciativa aquí per part del Partit Popular ens sembla si més no interessant. I el fet que puguem arribar a un acord en aquest sentit amb el conjunt dels grups parlamentaris que donen suport al Govern també ens sembla interessant.

Què hem fet nosaltres? Senyor diputat, mirar, des de la nostra modesta posició, de millorar la iniciativa que vostè porta en forma de moció a aquest Parlament. I ho hem fet amb dues propostes concretes. En l'àmbit de la seva moció –que nosaltres creiem, sincerament, que és molt restrictiva perquè la centra en polítiques de reacció en l'àmbit laboral, davant del gruix de la crisi–, parlar d'una mesura que nosaltres hi tenim molt d'interès: contemplin, si us plau, com un element fonamental en l'àmbit dels ERO els autònoms dependents; que no hi estan contemplats mai, i tenim una estructura que permet veritablement saber que en moltes i moltes de les empreses que ara tenen dificultats el paper dels autònoms dependents en general no estan considerats en l'àmbit dels ERO. I així ho hem proposat com una de les mesures.

Segona mesura, anem a l'essencial per combatre la crisi, diputat Rodríguez, ja li admetem que això són mesures de caràcter passiu, però si hi ha alguna cosa essencial –essencial– per poder obligar el Govern i els grups parlamentaris a moure's és el pla d'ajuts. I això no és quimèric, no és un pla d'ajuts que ha d'instrumentar el Govern de Catalunya, que sí que seria quimèric, és el pla d'ajuts que ha de complementar el Govern d'Espanya, i el Govern de Catalunya influïnt perquè arribin aquests ajuts a la indústria, i molt en particular el pla de rescat per a l'automoció.

Mirin, si us plau, les mesures *mutatis mutandis* que ahir es van aprovar a Europa. Ens vénen bé. Ara el Govern

espanyol ha de fer els seus deures i ha de fer una aportació als 200.000 milions d'euros plantejats ahir per la Unió Europea. Que Catalunya amb el seu Govern estigui a la primera fila d'aquest tipus de solucions. La consellera apunta que ja hi som; doncs, anem a veure si ho aconseguim, en definitiva, i aleshores estic segur que vostès voldran reforçar la seva presència amb una iniciativa conjunta del Parlament i de tots els seus grups parlamentaris. Crec que gràcies a la iniciativa del Partit Popular és el que els oferim: una bona moció més enfortida, perquè vostès tinguin més capacitat de fer el que cal fer com a primera mesura: ajuts i pla de rescat per a l'automoció. Comptarem morts, però el nombre serà més petit.

I hauríem d'acabar de la següent manera. Senyor diputat, vostè ja comprendrà que no em puc resistir a acabar d'aquesta manera. És la següent. Voldria llegir, senyor president, una darrera intervenció, la darrera intervenció del diputat Rodríguez; a una moció molt bona, diuen en el seu grup. Deia vostè, senyor diputat: «Ja ho veu, senyor Teixidó, escepticisme –escepticisme–, tot l'escepticisme, amb tota la bona intenció que vostè ha negociat aquesta esmena transaccional per tal que la cambra es pogués pronunciar unànimement. I ho farem, fent un esforç, ho farem...» –nosaltres també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

«Perquè al final» –acabo, president– «quedi tot reduït» –diu vostè– «que el Govern interioritzi la pressió que fem des de la moció...» –per no llegir-ho tot– «quan introdueix la paraula “continuant fent no sé què”».

Avui, diputat Rodríguez, vostè de «continuar fent no sé què» se n'ha empassat un munt. «Continuar, continuar...», una cosa és predicar sobre les mocions dels altres i l'altre, estimat diputat, és defensar la moció de cadascú.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'esmena presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, serà defensada per la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades i diputats, ja ho hem dit en reiterades ocasions, que als grups que donem suport al Govern, i al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, doncs, evidentment, la crisi econòmica ens preocupa enormement, i sobretot a les persones que la pateixen. Però per això també ens preocupa i ens ocupa que es facin totes les mesures i accions que en puguin minimitzar l'impacte.

Entenem que plantegen aquesta moció per no quedar enrere, per no ser menys, i en tot cas per quedar bé davant d'un col·lectiu, després que aquest hagi vingut al Parlament, atès que vèiem que demanen qüestions obvies, que el Govern ja des del 2004 ha assumit com a metodologia de treball i forma de fer habitual, atès que la mateixa consellera, aleshores directora general de Relacions Laborals, amb l'aleshores conseller Rañé, va introduir uns protocols d'actuació, d'actuació davant dels ERO, molt estrictes, i que a partir del diàleg i la negociació tinguessin el mínim impacte en els treballadors i les treballadores, amb la introducció d'aquests plans socials com un requisit per poder presentar-los.

Per tant, no cal dir que ara més que mai aquests mecanismes es mantenen amb tota la rigurositat i la fermesa, i així ens consta, fins al punt que algun representant d'una patronal ha comentat el fet que la conselleria no dóna gaire facilitats per tirar endavant els ERO, que no diligència el procediment. Per tant, per als grups que donem suport al Govern no és una cosa que ara toqui, sinó que és per pròpia convicció, que és el que cal fer. I, en tot cas, els recordem algunes dades que la mateixa consellera ahir mateix deia en una interpellació: que el 2007 el 99 per cent dels ERO van ser resolts per acord.

Així, doncs, les nostres esmenes volen posar de manifest i reforçar aquesta feina que el Govern i la conselleria té assumits de base i des de ja fa molt temps. Per altra banda, també hem de dir, com ja hem dit en nombroses ocasions, que per nosaltres, i el Govern ho assumeix de forma clara, tot el que fa referència al Servei d'Ocupació i el seu funcionament és clau, sobretot en el moment actual.

Reconeixem l'esforç que s'està fent –ahir la consellera també en feia força referència– per transformar aquestes oficines de meres tramitadores a prestadores de serveis, i cal que s'agiliti al màxim, per poder atendre les necessitats actuals, això també.

I, per tant, no veiem que sigui necessari tornar a insistir en el que ja és un fet. I, per tant, no donarem suport a aquests apartats, els punts A.4, 5, 6, ni a l'apartat B.

No cal que fem esment de les accions, algunes ja són realitat, les altres estan en el procés de modernització i simplificació administrativa, d'orientació personalitzada, aquests 150 orientadors, els 34 que al gener s'hi incorporaran; aquesta fita d'atenció de 150.000 persones aturades el 2009; la formació també; el contracte de formació; les aules de recerca i de feina, l'FP.cat, això ja..., i ho hem conegut.

Respecte a les mesures de suport a l'activitat econòmica de la indústria, la mateixa consellera està al capdavant d'un grup de treball d'una comissió justament liderant aquelles accions de contactes amb empreses, d'intervenció a tots els nivells possibles, justament, i jo crec que fins i tot liderant a escala..., amb l'Estat, tota aquesta acció vinculada a l'entorn de l'automoció. I crec que ho estan fent –ho estan fent– amb tota la força, amb tota la intensitat justament per això, perquè aquesta també sigui una oportunitat per a la transformació d'aquest sistema industrial que tenim en un sistema de major valor

afegit. I, en tot cas, senyor Teixidó, segurament no ho acaba de veure, o no ho sap veure, perquè el seu filtre, el filtre amb què ho mira segurament no li ho deixa fer.

I, si volen demanar un pla específic, els haig de dir que per nosaltres en aquests moments el que cal és unir esforços i anar tots en una mateixa direcció a Catalunya, a Espanya i a Europa, eh?, perquè la crisi és global, no només catalana. I no vulguin fer com aquella dita que tenim a Sabadell, eh?, que ens diuen «que cadascú va per ell», i a nosaltres no ens agrada, als de Sabadell.

I, per tant, doncs, donarem suport... –i agraïm l'acceptació de les nostres esmenes–, donarem suport a les nostres esmenes, als punts que hem comentat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja fa molts dies que parlem d'aquesta crisi, lògicament, no podia ser d'altra manera. Els dèiem aquesta mateixa setmana en comissió, quan debatíem els pressupostos del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, que teníem la sensació que eren unes esmenes d'ofici. Tenim la sensació també que aquestes resolucions que presenten, subsegüents a les interpellacions, també són bastant d'ofici, perquè, francament, no hi veiem novetats. Esperàvem de l'oposició alguna aportació més; esperàvem que ens donessin alguna idea, més enllà de suggerir-nos que impulsem, que accelerem, que millorem, que incrementem allò que ja estem fent.

Però, en qualsevol cas, aquestes propostes, tant aquesta com la que ens presentava Convergència i Unió respecte a indústria en el Ple passat, ens ratifiquen que el Govern està treballant en la bona direcció, que estem fent la feina que toca, que estem fent i que hem fet la feina que toca, perquè des del 2004 fins al 2008 no hem deixat de treballar sabent que, després de períodes de bonança, vénen períodes no tan bons. No vull dir que preveiéssim aquesta crisi, ni nosaltres ni ningú, però en qualsevol cas sabíem que podia venir un període més complex, i hem estat treballant per fer-hi front. En parlàvem també l'altre dia en el debat sobre els pressupostos. Transferència de coneixement, tant com es pot. Millorable? És clar que sí; millorable amb un millor sistema de finançament.

I ja sé que sona a reiteratiu, però és que no podem deixar d'insistir-hi. Perquè, sap què passa, senyor Rodríguez? Passa que amb els diners que Catalunya paga..., l'Estat els distribueix en altres comunitats autònomes on els governs d'aquestes comunitats autònomes estan oferint a les empreses catalanes que vagin a instal·lar-s'hi, en terrenys pràcticament regalats, amb avantatges fiscals, i, per tant, és molt difícil competir amb això. Per tant, amb els diners fruit del dèficit fiscal que pateix Catalunya s'estan afavorint deslocalitzacions a tot l'Estat, s'està afavorint que empreses catalanes estiguin

marxant. I està passant avui també, en aquesta situació de crisi.

Per tant, que vostès ens diguin que hem de fer més..., escolti'm, farem tot el que puguem. Però per fer més el primer que caldria... I, escolti'm, quan vulguin, eh?, quan vulguin presentem una resolució conjunta, Partit Popular i Esquerra Republicana, anem al Congrés dels Diputats i presentem una resolució conjunta per a una millora del finançament. No tenim cap mena de mania; si és bo per a Catalunya, pactem amb el dimoni, si cal (*remor de veus*) –i no estic fent referència a vostès en aquest cas, no pateixin, no em sigui susceptible.

Per tant, escolti'm, hem fet durant aquests anys tot el que bonament hem pogut amb els mitjans i els recursos que teníem, i crec que s'hi ha fet molt. I no hi entraré, perquè hi hem entrat en el debat dels pressupostos d'indústria, ho hem explicat a bastament, vostès ho saben... I la consellera, en resposta a la interpellació que vostè li feia en el Ple passat, i la diputada del Grup Socialista hi han entrat avui, en la feina que s'ha fet també des del Departament de Treball; polítiques actives des d'indústria per garantir l'empresa catalana en el futur, però també en Treball.

Ens demanen en els expedients objectivitat. Escolti'm, objectivitat absoluta. Els ho va dir la consellera: quan s'hagi de dir que sí direm que sí, quan s'hagi de dir que no direm que no. Perquè el que no pot ser és que hi hagin empreses –i està passant– que s'aprofiten d'aquesta situació de crisi per intentar una deslocalització. I això el Govern de Catalunya no ho permetrà, no ho permetrà, no s'acceptarà, això.

Prudència: absoluta. Un 97 per cent dels expedients han estat pactats.

Celeritat; vostè hi ha insistit. La consellera li ho va dir: vint-i-un dies. Escolti'm, de miracles, no n'hi han; les coses s'han de fer ben fetes. La Inspecció de Treball ha d'actuar. S'està fent, i s'està fent ben fet.

Respecte a l'actuació amb els aturats, també ho ha dit la diputada socialista: assessorament, formació, celeritat en l'atenció, acompanyament en el procés. S'estan fent les coses, s'estan fent els deures. S'han fet els deures i ara s'està actuant tal com toca, amb responsabilitat i amb celeritat, dins d'allò que ens permet la capacitat d'actuació. Escolti'm, podríem captar més empreses encara de fora si tinguéssim un aeroport amb vols intercontinentals, per exemple. No som pas nosaltres qui ho hem impedit. Per tant, no ens demanin que fem miracles amb les eines que ens donen els grans partits de l'Estat; no és fàcil.

Tot i així, s'estan fent els deures i continuarem, tal com hem acordat amb vostès en aquestes transaccions, fent la bona feina que està fent el Govern.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, honorable conseller... Senyores diputades i senyors diputats, doncs, sí, l'important és com entomem la crisi i com hi fem front, però especialment la crisi és crisi perquè afecta uns col·lectius molt determinats, que són les persones, són els treballadors i les treballadores.

Per això, abans d'entrar en el sentit de les esmenes –que, de fet, ens hemavingut bastant, menys en les esmenes de Convergència–, senyor Rodríguez, vull dir-li que aquest grup no diu el que diu perquè estiguem, com vostè deia, amb paraules textuais de la interpellació –que més aviat semblava una interpellació al nostre grup que a l'honorable consellera–, escalfats per la celebració d'algun congrés, sinó perquè, tal com va dir el nostre portaveu del grup en la darrera sessió de control, cal que el Govern de Catalunya no accepti xantatges d'empreses que vulguin aprofitar la crisi econòmica per reduir plantilla mitjançant ERO.

I és més, senyor Rodríguez, és que ens hi vam reafirmar, hem reeixit, eh?, a l'assemblea ens vam emplaçar a ser contundents en aquestes qüestions, a treballar en tots els nostres àmbits d'actuació i en tota la nostra acció política, a treballar perquè no hi hagi persones o expedients que de manera oportunista utilitzin la crisi econòmica com a coartada per retallar drets, per fer reestructuracions o per fer operacions especulatives. I no només en això; també a preocupar-nos..., vam sortir emplaçats de la nostra executiva que treballadors que en aquesta hemorràgia d'acomiadaments que estem patint, els que, a més a més, no poden ni estan..., estan amb contractes temporals i no renoven o que són acomiadats de manera individual, com és el cas de la construcció, tinguin i trobin, doncs, el nostre recolzament. I a això és al que ens vam emplaçar.

I, senyor diputat, a la vegada li dic: a la nostra coalició, no tingui cap dubte de la nostra responsabilitat, però entengui que per nosaltres responsabilitat no vol dir ni resignació ni passivitat. I aquí ens hi trobarà. Per això val més que no busqui diferències al nostre grup amb el Govern en allò substancial, perquè entenem que allò substancial que busca el Govern d'entesa és estar al costat dels sectors socials que més ho estan patint, eh? I el que no és de calaix és que demani responsabilitat i flexibilitat a una banda i que no la demani a altres, com multinacionals que sense escrúpols tenen en el terme «responsabilitat social corporativa» una peça més del joc de màrqueting. Això vol dir que, per contra, tots aquells empresaris que s'esforcen, que no especulen, que volen créixer i volen innovar ens tindran també al seu costat.

I, en aquest sentit, dir-li que nosaltres... En la seva interpellació deia: «No mirem enrere.» Però cal mirar enrere. Això és fruit, aquesta crisi és fruit d'un model econòmic neoliberal (*remor de veus*) –i d'això en podríem parlar durant molta estona–, impulsat per alguns governs, entre altres el Govern espanyol; això és així, senyor López. La seva confiança en el mercat, en la privatització, en la desregulació... Això és així, eh?

Però, vist això, no m'estendré a parlar de les esmenes, perquè crec que van en el sentit que han comentat els

dos diputats que donen suport al Govern i que vostè també ha explicat a la part formal de la seva intervenció. Creiem que des del 2004 s'està impulsant un canvi en el Servei Català d'Ocupació; és més, ens hem posat –he dit informalment– molt ràpidament les piles per entomar aquesta situació, la consellera hi està treballant i està treballant fort, el departament també, per poder treballar en el sentit, doncs, que vostè ens demanava, eh?

Llavors, per par nostra, res, dir que acceptarem, doncs, si vostè també..., les esmenes que ens proposa, i res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, el diputat senyor José Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Empezaré por las deslocalizaciones. ¿De verdad se creen que, porque se fomenten determinados parques industriales en Extremadura, Cataluña pierde peso industrial y tiene la culpa el Gobierno extremeño, por el problema de la financiación? ¡Basta de demagogia, por favor! (*Remor de veus.*) ¡Basta de demagogia!

Mire, yo he venido esta mañana –por cierto, en una hora y tres cuartos– de Sant Cugat aquí. Me he encontrado con dos empresas que estaban en crisis. ¿Sabe lo que ponía en una de ellas? Ponía: «El patrón se va a Bulgaria.» ¿Tiene algo que ver Bulgaria con Extremadura y con la financiación? ¿Saben ustedes que hace muy poco tiempo la propia *conselleria* de industria, a lo mejor en un contexto distinto, estaba fomentando los parques industriales en Marruecos? Es decir, se estaba buscando que las empresas catalanas se fueran a Marruecos; que tiene su razón de ser: la globalización, el mercado... Pero, desde luego, no mezclen temas, porque no son de recibo.

El problema de la falta de asentamiento de la política industrial en Cataluña a lo mejor obedece a una equivocada política fiscal en algunos temas, a un problema de política excesivamente intervencionista... Hablen del medio ambiente con unas determinadas comunidades autónomas y otras. Hablen de la política lingüística. ¿O es que no tienen nada que ver la política lingüística y el régimen sancionador? Hablen ustedes con los empresarios. ¡Es que no hablan! Ustedes viven en su capillita y no hablan con el mundo. Salgan, de verdad, que les irá bien. Hablen. Hablen con todos y verán que no solo es el problema de la financiación, que también, y hay que mejorarla, pero, hombre, vamos a ser serios, ¡vamos a ser serios de una vez en este Parlamento! Y se lo digo concretamente a usted, señor Vendrell. No me mezcle temas, hombre –no me mezcle temas–, porque el problema es otro –el problema es otro.

Y, efectivamente, hay que emprender acciones de diálogo y negociación –de una manera genérica se plantea en el contexto de la moción–, y también hay que abordar los temas de los expedientes de regulación de empleo. Mire, los ERE, que efectivamente..., un gran número de acuerdos, pero también hay que ver cómo terminan los

ERE. Los ERE en estos momentos se están terminando porque los trabajadores están con el agua al cuello y pactan lo que tienen que pactar y se van a un régimen de prejubilaciones con cuarenta y ocho, cincuenta, cincuenta y un años, que a lo mejor también habría que plantearse. Y que no se está abordando el tema, realmente, de la recolocación, que es el punto determinante. Claro que presentan planes sociales en los ERE las empresas... Y muy buena la aportación que ha hecho el..., creo que realmente, por lo menos en los que he visto yo, efectivamente..., entre otras cosas porque es una figura reciente, la del autónomo dependiente, como conoce, pero que no siempre se plantean en los ERE.

Pero, bueno, sí que es misión de la consejería, realmente, llegar al máximo de acuerdo posible cuando..., y sobre todo tratar de evitar los despidos. Y a mí me alarmó ayer una de las cifras que dio la *consellera*: casi siete mil personas fueron despedidas a través de los ERE, según los datos que nos dio ayer. Yo creo que son muchos, sinceramente; son muchos para el grado de crisis que tenemos. Y, realmente, a lo mejor hay que forzar la máquina para que esta política de despidos no se esté produciendo, puesto que los trabajadores en situación de desesperación aceptan cualquier cosa.

Incremento de las políticas activas de ocupación. Ayer, consejera –me permito que esté aquí...–, acudí otra vez a la página del SOC. No estaba en funcionamiento el portal, no se podía visitar la... (*Veus de fons.*) Ayer no –ayer no, ¿eh? La web –la web. En la web no se podían visitar las ofertas de trabajo. Yo por lo menos lo intenté y no lo logré. Es decir, permítame..., que a lo mejor es fruto de mi deficiencia técnica, pero desde luego clicaba «SOC» y no aparecían las ofertas de trabajo, porque ponía que estaba la página interrumpida.

En definitiva, evidentemente que se han hecho cosas. ¡Si yo no lo pongo en discusión! Lo único que digo es que, evidentemente, no son suficientes, en la medida en que..., ayer tuvimos ocasión de recordarle a la consejera que entendemos que las políticas de fomento no son las suficientes, hay que establecer un plan..., y aquí se ha hablado de un plan específico. Pues, mire, yo creo que el plan más importante que a lo mejor se tiene que poner en marcha es una de las medidas que apuntaba el acuerdo de Santiago, que es el Plan de formación para los trabajadores desocupados del sector de la automoción. Esa sí que es una competencia... Realmente, quizá hacer un plan de rescate, si estamos hablando de una política integral, unitaria, en la que realmente las capillas, insisto, no valen, porque la crisis es de ámbito europeo y de ámbito español..., y evidentemente se podrán hacer las aportaciones necesarias y que sean convenientes.

Y una última noticia. Señora Laura Massana, evidentemente, hay que adoptar políticas de prudencia y respeto a las partes en el conflicto; pero es que el presidente Montilla a quien le echó la bronca fue a los sindicatos, a los que les pidió cautela en estos momentos. No solamente son problemas de las multinacionales, sino que las políticas de prudencia tienen que ser adoptadas también por los presidentes de gobierno.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Rodríguez, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que algunes de les claus del per què de la interpellació i del per què de la moció les ha donat el mateix senyor Vendrell, no? Començava dient «fa dies que parlem de crisi», i, segurament, una de les diferències entre els grups que donen suport al Govern i els de l'oposició és que almenys des de l'oposició, no fa dies, fa mesos i potser fins i tot algun any. Aquesta és una diferència important, perquè si haguessin tingut aquesta consciència segurament haurien pogut reaccionar també amb més temps del que ho han fet. Primera qüestió.

Segona qüestió, si vostès continuen pensant que els problemes que tenen les empreses que se'n van de Catalunya per anar-se'n a altres llocs d'Espanya sempre són dels altres, difícilment estaran capacitats per intentar millorar la situació d'aquestes empreses a Catalunya. O comencen a mirar-se quins són els problemes que tenen a casa, que tenen a Catalunya, i pels quals se'n van a fora de Catalunya, o no serem capaços d'arreglar els problemes que tenen aquestes empreses i, per tant, continuaran marxant empreses de Catalunya cap a la resta d'Espanya i cap a altres llocs del món.

Senyor Vendrell, miri, en el Congrés dels Diputats tenim 154 diputats, per tant, per presentar resolucions sobre el que sigui entendrà que més/menys tres diputats ens permeti perfectament prescindir dels dimonis.

La senyora Capdevila ens deia que aquesta era una moció..., aquesta era una interpellació per quedar bé amb els que es venien a manifestar fa quinze dies aquí, al Parlament. Escolti'm, miri, no està plantejat des d'aquest punt de vista, i per dos motius. En primer lloc, perquè la interpellació estava plantejada amb anterioritat al fet que se sabés que hi havia d'haver cap mena de manifestacions davant del Parlament, en primer lloc. Però, en segon lloc, fixi's que no és així perquè per quedar bé quedaríem millor sense acceptar les seves esmenes i mantenint el text íntegre com el mantenim. I, en canvi, acceptem les seves esmenes. Aquelles que diuen «continuar», la 1, la 2 i la 3, no la que suprimeix una part important de la moció.

Senyor Fernández Teixidó, és clar que la moció planteja només qüestions relacionades amb l'àmbit laboral, és que era una interpellació feta a la consellera de Treball en què les relacions laborals eren l'eix central del tema. Si haguéssim volgut parlar d'aspectes industrials o d'aspectes de l'automoció –que segurament hauria encara estat més entès com a oportunista per part d'algun dels grups que donen suport al Govern–, li hauríem plantejat una interpellació al conseller d'Universitats, Innovació i Empresa, ho vam fer a la consellera de Treball.

Tot i amb això reconeixem l'oportunitat de les esmenes que vostès ens presenten, primer en relació amb els autònoms dependents, en el que fa al marc de les relacions laborals, però també pel que fa al pla de la indústria, per un costat, i al pla de rescat de l'automoció, tot i que

amb les reserves oportunes que vostè i jo compartirem respecte del significat de la paraula «rescat».

En qualsevol cas, diputat Fernández, tant vostè com nosaltres sabem perfectament que si volem continuar aprovant propostes de resolució en aquesta cambra ens haurem de continuar empassant les esmenes d'ofici que ens demanen que es continuïn fent les coses.

Per tant, senyor president, les esmenes que s'acceptarien serien totes les presentades pel Grup de Convergència i Unió, les dues. I de les quatre presentades pels grups que donen suport al Govern, la 1, la 2 i la 3, i no acceptaríem la número 4.

Gràcies.

El vicepresident primer

D'acord, gràcies, senyor diputat. Sí, senyor Fernández Teixidó. *(Veus de fons.)*

El Sr. Fernández Teixidó

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, i directíssimes de la diputada Capdevila, en el sentit d'aquesta interpretació de Sabadell respecte a com nosaltres havíem presentat el contingut d'aquestes esmenes. Només per remarcar un element, diputada; coherència per part dels grups que donen suport al Govern vol dir que si en el passat Ple vostès van aprovar aquestes esmenes a una moció de Convergència i Unió, per quins set sous –expressió de Terrassa– no són capaços avui d'aprovar les mateixes esmenes? Vostès ens haurien d'explicar per què el que van aprovar el passat Ple..., avui decideixen no aprovar les esmenes.

I, diputat Santi, li he llegit un text que era directament seu, no era meu, i ens retreia l'altre dia al grup parlamentari que feia el mateix que feien vostès, diu: «Home, han acabat vostès acceptant, “continuaran, continuaran”...» Però si vostès avui se n'ha empassat un munt de «seguir continuant», tres!

Gràcies, senyor president.

El president

Les al·lusions acostumen a ser sempre en directe i de veu, mai per escrit i anteriors.

Alguna votació separada? Sí, en quins termes?

La Sra. Capdevila Tatché

En tot cas, nosaltres demanaríem per separat de l'apartat a l'1, 2 i 3, que són els que incorporen les nostres esmenes. I l'apartat 3, en tot cas, les dues parts, perquè hi ha una esmena de Convergència que ens agradaria que quedés per separat, no tot en una.

El president

Que és l'esmena que fa referència a «fixar en els plans socials dels expedients de regulació d'ocupació...» Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

A veure...

El president

Mentre s'aclareixen, el senyor Domingo demana votació separada, també.

El Sr. Domingo Domingo

Senyor president, volia demanar una votació separada del punt 6.2, de l'esmena de Convergència.

El president

Senyora Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Sí, també per separat. En tot cas, no sé si ho he deixat molt clar... A l'apartat *a*, 1, 2 i 3, amb l'apartat també l'esmena de Convergència. I, després, la resta d'apartats també separadament.

El president

Cada punt per separat? Cada punt per separat: 4, 5, 6.

La Sra. Capdevila Tatché

En bloc.

El president

En bloc. Bé...

Votarem, en primer lloc, els punts 1 i 2 de l'apartat *a* –1 i 2 de l'apartat *a*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 132 vots a favor.

El punt 3 –el punt 3– té una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té una esmena dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, les dues esmenes han estat acceptades. Senyor Rodríguez, aquestes dues esmenes, les podem votar conjuntament o les hem de votar per separat? Per separat.

Per tant, votariem primer el punt que fa referència a l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 en contra.

I ara votariem, del punt 3 també, l'esmena que ha estat acceptada dels grups que donen suport al Govern.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votarem seguidament els punts 4 i 5. Del punt 6, atès que se n'ha acceptat l'esmena de Convergència i Unió, votariem el punt 6.1; 4, 5, 6.1 i l'apartat *b* del punt 6, és correcte? 4, 5, 6.1 i l'apartat *b* del punt 6, ens quedarà, encara, una última votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 62 vots a favor i 70 en contra.

Ens queda per votar el punt 6.2, fruit de l'esmena acceptada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00131/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les infraestructures i l'obra pública, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, honorables conselleres, senyores i senyors diputats, substanciem la moció subsegüent a la interpellació que vam formular al conseller de Política Territorial, el senyor Nadal, amb relació a la gestió de l'obra pública en aquest país. Si se'n recorden, tenia dues potes, aquella interpellació; en una feiem referència al capteniment del Govern amb relació a la gestió de l'obra pública pròpia i ho centràvem en la línia 9 del ferrocarril metropolità de Barcelona. I, per altra banda, també parlàvem, concretament, del nivell d'inversió de l'Estat a Catalunya i de, diguem-ne, la manca de compliment d'allò que preveu l'Estatut en la disposició addicional tercera.

Aquesta moció subsegüent el que pretén és reflectir els dos elements, i permetin-me que comenci per la segona part, permetin-me que comenci per la gestió de l'obra pública a Catalunya mateix i concretament l'execució de la línia 9 del metro. Els recordo les xifres que posàvem sobre la taula en el transcurs d'aquella interpellació. La línia 9 del metro és licitada originàriament pel Govern anterior, pel Govern de Convergència i Unió, per un valor de 2.400 milions d'euros, amb la previsió que amb el sistema alemany de finançament puguem arribar a uns 3.000 milions.

En segona instància, l'actual Govern, en tot cas l'actual titular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Nadal, explica, fa una auditoria que l'acaben el desembre de l'any 2004 –un any després d'haver entrat en el Govern–, en què diuen: «La línia 9 costarà en una forquilla de 3.400 a 3.700 milions.» En aquests moments, senyores i senyors diputats, honorables consellers, la línia 9 ja costa 6.500 milions d'euros, hi ha hagut un increment de 3.000 milions que, a data

d'avui, ningú no ha estat capaç de justificar de manera precisa i clara.

I el que nosaltres volem amb aquesta moció és instar el Govern a fer una cosa que és absolutament òbvia, que és donar transparència a les dades que gestiona. I el que li demanem al Govern és que ens relacioni tots els projectes modificats respecte al projecte original, amb el temps de durada d'aquest modificat, amb el sobrecost i amb la justificació. Els comentàvem que la línia 9, en aquests moments, és un forat negre de la gestió del Govern en aquesta matèria.

Les dades són molt contundents. L'honorable conseller, d'aquella manera desautoritzadora que té: «Vostès..., les seves dades no s'aguanten per enlloc.» No, les dades que emprem nosaltres són les dades que vostès ens donen en les respostes parlamentàries que volen contestar, perquè no totes les preguntes parlamentàries les volen contestar. Només una dada: la tuneladora que va sortir de la plaça Havaneres té un rendiment de 3,1 metres diaris. S'imaginem una tuneladora, 3,1 metres diaris? Això és absolutament inaudit. Per tant, el que demanem és que es publiquin mensualment també les dades de l'execució d'aquestes tuneladores.

Segona part de la moció, que és garantir que el Govern de Catalunya tingui una posició de força a l'hora de reivindicar el compliment de l'Estatut. En aquests moments el Govern de l'Estat incompleix l'Estatut en allò que fa referència a la disposició addicional tercera, a la inversió de l'Estat a Catalunya.

Les dades són molt contundents, molt concloents, i això és el que nosaltres reflectim en aquesta moció. Ens hi falten molts recursos. Ens falten, per una banda, aquests 707 milions de diferència entre allò que per a l'any 2009 l'Estat hauria d'haver pressupostat i el que finalment ha pressupostat: l'Estat hauria d'haver pressupostat el 18,7 per cent de les inversions i només n'ha pressupostat el 15,2 per cent.

Segon element. L'any passat va fer exactament el mateix, per als pressupostos del 2008, exactament el mateix; ens van retallar 779 milions.

I amb relació al compliment, a l'execució del 2007 també tenim un altre problema afegit: allò que no es va pressupostar i allò que no s'ha executat. Hi ha un decalatge de 2.800 milions. I aquesta xifra, senyores i senyors diputats, no és menor, no és una xifra intranscendent.

El Govern de Catalunya li demana a l'Estat que inverteixi en un seguit d'infraestructures; li demana al Govern de l'Estat que per a l'any que ve inverteixi a Catalunya 4.776 milions, i ho posen, ho fixen en l'annex del Pacte nacional d'infraestructures.

El Govern espanyol els ha desautoritzat rotundament. Ha dit dues coses que són greus. Primer, que no pensen executar aquesta previsió, aquests 4.700 milions que vostès plantegen, però, segon, les prioritats que el Govern de Catalunya havia fixat, diuen que no són les seves prioritats: que no és la seva prioritat fer arribar el ferrocarril i fer uns canvis viaris en accessos al Port de Barcelona, que no és la seva prioritat els accessos

ferroviaris i viaris a l'aeroport de Barcelona, que no és la seva prioritat l'àmbit de rodalies, que no és la seva prioritat les calçades laterals de la C-32 al Maresme. Això és el que els estan dient.

Per tant, avui, amb aquesta moció, el que demanem són dues coses. La primera, que aquest Parlament faci un exercici de força, de dir que no acceptem les dades que posa Madrid sobre la taula, perquè, si les acceptem –si les acceptem–, tot el procés futur quedarà extraordinàriament debilitat. No podem donar per bo allò que suposa un incompliment flagrant de l'Estatut. Primer element.

Segon. Demanar al Govern que sigui coherent amb les seves pròpies dades, les dades que vostès van posar sobre la taula en el pla Catalunya d'inversions.

Ens sembla que volem fer un plantejament de sensatesa, de sentit comú, i, sobretot, un plantejament extraordinàriament constructiu en aquests moments de perplexitat en què la ciutadania el que ens demana és que els governs, que els poders públics tinguin unes línies clares i diàfanes d'actuació.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Rull. Per defensar l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, vam assistir fa quinze dies a una interpellació sobre infraestructures i el finançament d'aquestes infraestructures poc rigorosa que ha produït aquesta moció que podem definir com a inconsistent, que no té la consistència necessària.

La moció que presenta el Grup de Convergència i Unió és una moció basada en dades errònies, pel que fa al compliment de la disposició addicional tercera, que vol dir o que el grup no té el rigor per a la recollida d'aquestes dades i elaborar les propostes, o hi ha –vull entendre que no– una «solapada» negligència i l'interès d'una certa mala fe.

La segona qüestió d'aquesta moció que presenta fa referència a un tema recurrent pel senyor Rull i per l'argumentari de Convergència i Unió en matèria d'obra pública, que és la línia 9 del metro. De fet, no és la primera, ni la segona, ni la tercera, ni la quarta vegada, en aquest període parlamentari, que vostè hi fa referència. Es veu que, en l'estratègia parlamentària del senyor Rull, es tracta que cada mes un tema i d'aquesta manera anem fent bullir una certa olla –creu ell, eh?– de crítica al Govern.

I per què la línia no hauria de ser matèria? L'altre dia va definir: «És la mostra de la forma de fer d'aquest Govern», deia el senyor Rull. No, senyor Rull, és justament el contrari: és la mostra de la forma de fer del tardopujolisme accelerat i preocupat només per romandre a la cadira del Govern, que va fer aprovar sense projecte

constructiu, atenció, sense projecte constructiu, l'adjudicació de 2.500 milions d'euros en aquesta obra de la línia del metro.

Ha vingut el Govern, el nou Govern, va fer l'auditoria a què fa vostè referència i va fer les adequacions d'aquesta obra, que és evident –i en aquest punt sí que coincidim– que ha costat molt més del que havíeu previst vosaltres, 2.500 milions d'euros, i, a més a més, més fins i tot del que deia l'auditoria.

Per tant, en això sí que coincidim. Però transparència, tota. Ho va dir el conseller fa quinze dies aquí, que va assenyalar, senyor Rull..., i si vostè segueix la interpellació, el text de la interpellació –està en el diari de sessions–, el conseller va dir amb tota claredat i sense cap tipus d'opacitat aquesta diferència d'aquella inicial xifra, basada en un projecte no constructiu, que pràcticament seria de suspens en una universitat per a qualsevol gestor d'obra pública, eh?, en què consisteix l'increment d'aquests costos.

Per tant, senyor Rull, jo ja sé que vostè insistirà en aquest tema, eh?, fins que l'acabi gastant, però el que és important és allò de Galileu en aquesta qüestió: «Eppur si muove»; és a dir, l'obra continua fent-se i el que és important és que la línia 9 del metro es faci.

Dit això, passaré a parlar dels elements que fan referència a l'esmena que hem presentat els grups del Govern.

Ha vist vostè, diputat, que els grups del Govern no li hem parlat de la línia 9 del metro, perquè per nosaltres les explicacions del Govern són prou clares, precises i les defensem, i, a més a més, cal dir, el conseller, amb relació a la línia 9 del metro, ja ha anunciat la seva compareixença en comissió, que es farà, segurament, en el proper període parlamentari, però que tindrem aquí.

Nosaltres fem..., l'esmena neix, aquesta esmena neix, no de les falses dades de Convergència i Unió, no d'aquesta falta de rigor que ha posat en aquesta matèria, sinó justament de tres punts fonamentals.

Primer, del reconeixement per part dels grups que donem suport al Govern de la voluntat ferma del Govern de garantir el desenvolupament de l'addicional tercera; del suport i la confiança en el treball que fa el nostre Govern, amb una metodologia aprovada, eh?, i reconeguda; és un tema que funciona i està funcionant bé, i, sobretot, de les precisions de les dades. I les precisions de les dades ens diuen que la informació de la Intervenció General de l'Administració de l'Estat..., pel que fa a la inversió executada a Catalunya, l'any 2007 va ser de 3.200 milions d'euros. D'acord també amb aquesta metodologia, i en compliment d'això, hauria d'haver estat..., es desprèn que la inversió que s'hauria d'haver efectuat a Catalunya és de 3.700 milions d'euros.

La clàusula cinquena de la metodologia aprovada estableix que, en cas que no s'assoleixi el percentatge establert, es corregirà aquesta desviació, que en aquest exercici és de 500 milions d'euros. I la clàusula sisena de la metodologia estableix que aquesta desviació haurà de compensar-se o bé a càrrec dels pressupostos 2008...,

si no en aquella partida de 1.000 milions d'euros que ha previst el pressupost general de l'Estat. Tot allò en el marc de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat.

I acabem en la nostra esmena... Com que nosaltres confiem que la tasca s'està fent bé, que hi ha una metodologia que segurament el diputat proposant no coneix amb profunditat –i per això, d'aquí, l'errada, vull creure–, nosaltres ens manifestem..., demanem al Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...instem –sí; acabo, senyor president– a continuar vetllant per l'aplicació d'aquesta metodologia i a concretar la compensació per la desviació de l'exercici 2007.

En cas, senyor diputat, que no ens acceptés l'esmena, el nostre vot seria contrari.

Gràcies, president; gràcies, diputades, consellers...

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquesta és una moció que, en part, és una mica una sorpresa que estigui a Política Territorial; més aviat sembla que hauria d'estar una part al Departament d'Economia i no sé si la part de Política Territorial és l'excusa, precisament, per poder posar la part, diguem-ne, d'Economia, perquè ens ve a parlar de l'addicional tercera. I, francament, a aquest diputat a aquest Frankenstein en forma de moció que ens ha presentat el senyor Rull se li fa molt difícil de conjuminar una part amb l'altra. Però, bé, el que és més flagrant, el que és més patent és la quantitat d'errades, la quantitat de falsedats, tant en les xifres com en els conceptes, que té aquesta moció.

Ell ens parla que hi han unes quantitats pendents de l'addicional tercera, les va citant totes, concretament 707 milions d'euros de la diferència del 18,72 i el 15,2 corresponent al 2009; 779 milions d'euros del 2008; 827 milions d'euros de la distribució del 2007; 500 milions d'euros relatius a la inversió no executada. I, escolti, fem les coses bé, siguem rigorosos, mirem-nos les xifres d'on provenen i amb quina metodologia es fan. I és evident que les xifres que vostè dona no són veritat.

Anem, per exemple, a la xifra aquesta que diu vostè de 827 milions d'euros. Miri, el pressupost del 2007 tenia previst una inversió per a Catalunya de 3.195 milions d'euros. Després de l'acord amb el mètode de valoració i el seguiment que es va fer de la disposició addicional tercera, es va arribar a la xifra de 4.022 milions d'euros. Quina casualitat, eh?, 3.195 milions d'euros previstos i s'arriba a la xifra de 4.022. La diferència 827 milions d'euros. Després que el grup de treball es va reunir i va formalitzar les seves conclusions, ens diu l'Adminis-

tració General de l'Estat, la Intervenció General, que el dèficit és de 500 milions d'euros. I vostè posa la xifra de 500 milions d'euros més la de 827 milions d'euros.

Perdoni, la xifra de 827 milions d'euros ja està incorporada a la base de càlcul. I vostè, com el Màgic Andreu, ens la treu després com si fos una xifra addicional. Sap què fa vostè? Vostè fa una cosa molt curiosa. Vostè suma la previsió de l'import pendent amb la liquidació del mateix concepte –la previsió de l'import pendent amb la liquidació del mateix concepte. És que si això ens ho fa en una entitat privada o en un banc, és que el denunciarien, eh? Però com pot sumar aquestes quantitats? Com ens pot dir que hi ha pendent 827 milions d'euros quan han estat comptabilitzats en la base de càlcul. I vostè pretén que li aprovem aquesta moció, que conté una errada tan fonamental? És més, els 500 milions d'euros resultants provenen d'aquests 827, perquè ja hi han estat incorporats. *(Pausa.)* Home, i tant! Miri-s'ho bé això, senyor Rull, que és així.

Escolti, podem discutir sobre la metodologia de càlcul, si ens agrada o no ens agrada, si el punt sisè o setè no ens agrada, com ha manifestat algú, però aquestes errades, home, no ens les podem permetre, precisament perquè hem de negociar amb rigor, criteri, i si anem amb aquestes dades, és que farem riure.

Però és que, a més a més, altres dades que té vostè –i se m'està acabant el temps– de la part expositiva són absolutament errònies. O sigui, no és veritat que no s'hagi liquidat el 2007, no és veritat; es va liquidar a l'octubre. I vostè..., posi vostè que potser no se n'ha assabentat, no se'n deu haver assabentat, però que s'ha liquidat, i tant que s'ha liquidat per la part de la Intervenció General de l'Estat!

Jo el que veig és que, a part d'aquestes errades clamoroses i que a més a més és evident que votar una moció en aquest sentit, que conté aquestes errades, doncs, per nosaltres seria absolutament ridícul, home, en el que també haurien de posar-se d'acord vostès, a Madrid i aquí, amb el senyor Duran i Lleida, és en si estan d'acord o no amb la metodologia, perquè ell sembla que sí que hi està d'acord. I, si no, llegeixi's la moció que va presentar, que, precisament, anava en aquesta direcció. No he vist mai que vostès es queixessin de la metodologia emprada.

Per tant, escolti, o afinen més les dades o afinen més les xifres o és evident que el Grup...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vigo i Sallent

...d'Esquerra Republicana no els podrà donar suport.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Josep Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, honorables consellers, home, jo crec que estem assistint al que el Grup del Partit Popular ja ha dit moltes vegades, no?, que és que, si ens haguessin fet cas en el seu moment, quan estaven elaborant l'Estatut i els dèiem que no era necessari ni era bo introduir mecanismes correctors dintre el mateix Estatut, com la disposició addicional tercera o el mateix sistema de finançament, no es trobarien com ara, amb la qual cosa la discussió sempre serà la mateixa: interpretar els números, la base de càlcul, la metodologia, l'oposició dirà una cosa, el Govern en dirà una altra, i al final mai ningú es ficarà d'acord. I això ve d'un pecat original que nosaltres ja vam avisar, que era intentar introduir en l'Estatut d'autonomia qüestions tan importants com aquestes, introduir la disposició addicional tercera, que nosaltres la tenim recorreguda al Constitucional, per no entrar en aquesta dinàmica que ara mateix ens trobem aquí, en què mai ens aclarirem, ni govern ni oposició, i l'espectacle, com sempre, serà clamorós. Perquè això no deixa de ser un espectacle que fan tots aquells que estan al Govern i a l'oposició, que en el seu dia van donar el vistiplau a un estatut que l'únic que genera són problemes en aquest àmbit, en aquest àmbit del sistema financer i del que són les inversions de l'Estat a Catalunya.

Ara ens trobem amb un debat recurrent; cada final d'any, sempre ens trobem amb el debat sobre les inversions que fa l'Estat a Catalunya. I, evidentment, ens trobarem una altra vegada amb aquell debat que va treure l'altre dia, jo crec que encertadament, el senyor Rull, en nom de Convergència, amb aquesta interpellació, i nosaltres el vam treure la setmana passada, quan l'honorable conseller va presentar el projecte de pressupost del seu departament. Nosaltres vam defensar l'esmena a la totalitat, amb la qual cosa ens vam trobar amb el cas de sempre: xifres que vostès aporten, xifres que el senyors Castells –i m'alegro que estigui aquí– aporta a l'informe econòmic i financer pel que fa a la inversió de l'Estat executada o prevista..., després ens diuen que no, que és mentida, que nosaltres..., el que surt d'aquí no és així i que, efectivament, s'hi invertirà molt més o s'ha executat molt més del que diuen vostès mateixos en els seus propis informes.

I aquí estan les dades, en l'informe d'aquest any, econòmic i financer: de les dades d'inversió de l'Estat per a l'any 2009, encara estem al 15,2 per cent d'inversió per part de l'Estat. No parlem de quantitats, parlo de percentatge: 15,2 per cent, quan encara l'any 2003, en l'últim Govern del Partit Popular, estàvem al 15,9 per cent, dada –i aquí està el quadre (*l'orador mostra uns gràfics*)–, que aporta el mateix informe econòmic i financer del Govern de la Generalitat.

Però no només aquí; no només anem amb quantitats absolutes, amb un percentatge, sinó inclús amb la inversió *per capita* dels ciutadans de Catalunya. Ens trobem que la inversió mitjana a l'Estat, que fa el Govern de l'Estat a la resta de comunitats autònomes, està en 538 euros *per capita*. Nosaltres estem per sota, a 513, quan amb l'últim Govern del Partit Popular, l'any 2003, Catalunya estava per sobre de la mitjana *per capita* d'inversió, que

es feia en inversions a Catalunya i a la resta d'Espanya; 377 a la resta de comunitats autònomes, i a Catalunya estàvem a 381 euros d'inversió.

Jo crec que és encertada, la interpellació que va fer el senyor Rull és veritat: no només ens ha de preocupar el que està invertint els darrers anys el Govern de l'Estat a Catalunya, no només ens ha de preocupar la inversió que està fent aquest any o que ha programat el Govern de l'Estat a Catalunya, sinó en els propers anys. Perquè, també, dels pressupostos generals de l'Estat es veu com la projecció dels propers anys de la inversió a Catalunya que farà el Govern de l'Estat passarà dels 3.400 milions el 2008, 3.700 el 2009, 2.900 el 2010, 2.800 el 2011 i 2.200 el 2012. I això són dades de projecció que fa el mateix Govern de l'Estat, dades a la mà. (*Veus de fons.*) Escolti, ho estic llegint. Torno, reitero el que vaig dir l'altre dia a la comissió: almenys sé llegir. Una altra cosa és que, després, puguem tindre dubtes sobre si ho sé interpretar bé; però llegir, sé llegir. He llegit dades que ha aportat el mateix Govern de l'Estat.

Per tant, evidentment, nosaltres entenem que, efectivament, no donem suport als cinc primers punts de la moció del Grup de Convergència, perquè és evident, per conveniència política, com ha succeït amb moltes de les propostes que es fan a la Comissió de Política Territorial, quan es fa esment únicament de la disposició addicional tercera, que la tenim recorreguda davant del Constitucional..., nosaltres el que farem és un vot d'abstenció.

I, per acabar, la línia 9 del metro. La línia 9 del metro, evidentment, ens ha de preocupar a tots. Nosaltres aquí no farem, ni per un cantó ni per l'altre, no farem balança ni per un cantó ni per l'altre, ni pel partit que ara està a l'oposició i que abans governava, ni per vostès que ara estan governant i abans estaven a l'oposició. Volem, això sí, explicacions. Vostè ha demanat, honorable conseller, una compareixença a la comissió per explicar, efectivament, tot allò que ara mateix es demana per part de la moció que presenta el Grup de Convergència. Evidentment, estem parlant de la infraestructura més important que s'està fent a Catalunya, amb el cost més important, amb una desviació molt important, i, evidentment, jo crec que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tenint en compte que estem enraonant de més 5.000 milions d'euros, hem de tindre coneixement, efectivament, de si hi pot haver responsabilitat d'uns o d'altres. En aquest cas, nosaltres ni estàvem al Govern abans ni hi estem ara, i, per tant, evidentment, serem curosos per saber si, efectivament, una de les obres més importants de Catalunya s'està tramitant o es va tramitar en el seu moment de la manera més adequada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida ens hauria agradat molt

—i creiem que haurem de tornar-ne a tenir l'oportunitat— parlar dels temes que anunciava però que no s'han concretat, que són: quin és l'estat de l'obra pública a Catalunya per part de la Generalitat i l'Estat, que, ho recordo..., i és interessant passar una mica la vista sobre aquest conveni ferroviari i viari entre Generalitat i Ministeri de Foment en l'horitzó 2006-2012, i parlar també de com apliquem i quins criteris, doncs, d'interpretació i de suport parlamentari donem al compliment de la disposició addicional tercera, i, per últim, poder comentar la línia 9 en el marc d'aquest aspecte.

Dir que crec, sincerament, creiem, sincerament, que no l'han encertat. En aquest sentit, sí que els voldríem demanar que, almenys pel que fa a reforçar la posició que calgui de Catalunya com a conjunt i de tots els que hem defensat l'Estatut en el tema de la disposició addicional tercera, acceptessin l'esmena amb la interpretació que nosaltres creiem correcta, en el marc del grup de treball de la comissió bilateral. I no m'hi estendré perquè vostè disposa d'aquests números, i no ens barallem pels números; barallem-nos, en definitiva, pels criteris d'interpretació.

Però dèiem que a nosaltres sí que ens agradaria —i creiem que ho haurem de fer, perquè estem parlant també..., estem en el marc d'un Pacte nacional d'infraestructures, que crec que és el tema veritablement interessant per a aquest país— recordar —i ho volem reconèixer amb satisfacció— que el conveni, els convenis ferroviaris i viaris entre Generalitat i Ministeri de Foment s'estan complint satisfactòriament. En aquest moment, segons les nostres dades, dels 18.759 milions d'euros previstos, 13.967 ja estan en execució. Però també és cert —i aquí hi havia l'interès d'aquest debat i les nostres reflexions, que volem aportar a tots plegats— que el 76,3 per cent de tot aquest conjunt de diners, és a dir, 10.664 milions, se'ls emporten les infraestructures d'alta velocitat, autovies i autopistes, i el tema del metro de Barcelona, la famosa línia 9. En concret, si parlem de les infraestructures ferroviàries, sols la xarxa de la línia 9 se'ns emporta el 44,5 del conjunt d'inversió prevista per la tipologia ferroviària, parlem, mentre que el tren d'alta velocitat s'emporta el 24,3, i només ens queda un 31 per cent per repartir entre xarxa de mercaderies, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, regionals, intercanviadors i altres aspectes ferroviaris. Per nosaltres aquest és un tema preocupant, i ens porta al tema de la línia 9, que vostès plantegen en l'últim punt.

Miri, li ho dic sincerament, nosaltres estem al Govern des de l'anterior mandat, i a més jo hi era, en l'anterior mandat, quan jo crec que ens ho hauríem hagut... —ho dic autocríticament, ja està passat—, ens hauríem hagut de pensar dues vegades assumir el no-projecte —el no-projecte— de la línia 9, perquè ha llstat molt —molt— la capacitat inversora del Govern de la Generalitat de Catalunya, per anys, en matèries de transport públic, àdhuc a Barcelona, fins i tot en tema de metro. És inacceptable que es deixés el pa amb tomàquet que es va deixar en la línia 9, i segurament, ho repeteixo, hauríem hagut de replantejar, amb les mateixes finalitats, amb els mateixos objectius, aquell no-projecte, que no anava. Està assumit, i s'executa, i hi donem suport, naturalment, que es completi. Però creguin-me —cre-

guin-me— que no tenen cap autoritat moral ni política per demanar comptes a la línia 9. El que haurien de fer, humilment, és col·laborar entre tots que hi hagin recursos, que obtinguem els recursos necessaris per poder tirar endavant això.

Nosaltres creiem i volem manifestar aquí que estem, en canvi, insatisfets de com està actuant el Ministeri de Foment a Catalunya, com continua actuant. Continua primant només els aspectes de la connexió amb alta velocitat; s'oblida de les rodalies, no només de les de Barcelona, sinó de les de Tarragona, Girona i Lleida. Estem esperant encara —i s'ha anunciat però encara no ha arribat— el pla de millores a rodalies i, mentrestant, se'ns dificulta la possibilitat de planificar i de prioritzar altres actuacions que estan damunt de la taula del Pacte nacional d'infraestructures i que serà molt difícil poder concretar si no tenim aquest horitzó aclarit.

A nosaltres no ens ha agradat, i en volem deixar constància aquí, políticament, que la ministra senyora Magdalena Álvarez vingués a Barcelona el cap de setmana passat per lluir aeroport internacional, amb connexions amb Singapur i arreu del món, que vingués a presumir —i està molt bé— del port internacional i no tingués un moment per anar a veure les obres per arreglar la congelació d'un tram de cable entre l'Hospitalet i Sants, que deu ser una infraestructura que no sé si és complicada però com a mínim va complicar la vida als ciutadans d'aquest país just el cap de setmana passat.

I aquest és un tema que creiem que no està resolt i que aquí sí que caldrà una àmplia unitat de les forces polítiques catalanes al voltant del Govern, per poder exigir que aquests temes, d'una vegada per totes, se solucionin i fem aquest debat, aquest debat sobre les infraestructures que aquest país necessita en aquest horitzó, a curt termini, que és la disposició addicional tercera, i amb el suport que espero que tingui també per vostès aquesta esmena. Ho repeteixo, com a mínim obre la possibilitat de treballar en el futur d'una forma més consistent.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, consellers, bé, nosaltres donarem suport a una part d'aquesta moció, i a una altra, doncs, no hi donarem suport, ens abstindrem, perquè coincidim possiblement amb el fons però no amb les formes tant de la mateixa moció com del mateix Estatut i de la clàusula de què es parla, no? Parlaré en primer lloc d'aquesta abstenció i per què, no?

A veure, en aquesta proposta que fan el senyor Rull i Convergència i Unió hi ha un ball de xifres, evidentment. És cert que potser el plantejament, juntament amb el de la línia 9, no és l'encertat, en tant que estem parlant de dues qüestions ben diferenciades, però, en qualsevol cas, estan presentades i és el que hem de debatre, no?

Nosaltres coincidim en el fons amb una cosa, que és que Catalunya avui no té les infraestructures que necessita; hi coincidim. I coincidim que cal fer una inversió i l'Estat ha de fer una inversió a Catalunya; en això crec que coincidim i és una qüestió en què coincidim tots els grups d'aquesta cambra. Ara bé, en el que no coincidim és amb les formes de plantejar-ho en aquesta moció en concret, ni amb la forma de plantejar-ho com a reivindicació amb l'Estat. Per què? Perquè creiem que l'Estat ha d'invertir a Catalunya no set anys: ha d'invertir tot el que calgui a Catalunya, a Madrid, a Balears i a qualsevol part d'Espanya, perquè és necessari per al benestar i el funcionament de l'economia i de la societat espanyola.

Per tant, la nostra proposta o el nostre plantejament, quins són? Sí que volem que hi hagi bones infraestructures a Catalunya, sí que volem que s'inverteixi a Catalunya, exigim als pressupostos de l'Estat que s'inverteixi a Catalunya; ara bé, la diferència és que vostès fan això basant-se únicament o exclusivament en la clàusula addicional tercera i en aquest plantejament de finestreta, plantejament de: «Vinc a buscar el meu xec i vull que m'inverteixi tant durant set anys», i nosaltres creiem que aquesta no és la fórmula per gestionar un estat, perquè és francament inviable. No em referiré jo al *sudoku* del senyor Solbes, però coincideixo amb el seu plantejament que és molt difícil tirar endavant un estat, una comunitat de veïns, si em permeten fer el símil, si cada vegada demanant el seu i es planta allà amb un xec. Posin vostès que aquesta clàusula existeix igualment a l'Estatut d'Andalusia, per exemple, però no en funció del PIB, sinó en funció de la població. Clar, si anem sumant tots tants per cents en funció del nostre interès, arriba un moment que el *sudoku* del senyor Solbes no es pot complir.

Quin és el plantejament de Ciutadans? Home, fem complir coses que ens interessin des de Catalunya però que facin viable el pressupost general de l'Estat, que facin viable la comunitat de veïns a què pertanyem i a què volem pertànyer. Aquest és el plantejament del nostre grup.

Per tant, ho torno a dir, estem d'acord que s'inverteixi en infraestructures a Catalunya, perquè són necessàries, perquè segurament són més necessàries aquí, ara, que a altres parts d'Espanya, ara mateix, perquè hi ha un dèficit de no-inversió en determinats casos, en determinats punts concrets, però, ho torno a dir, sempre parlant i pensant amb una mentalitat mínimament d'estat, perquè crec que aquesta és la diferència entre aquest oasi que representa aquesta cambra, moltes vegades, entre els discursos de xifres que hem sentit i el ball de xifres que hem sentit d'alguns portaveus i el plantejament de fer viable allò que és possible, eh? Per tant, siguem una mica realistes; una mica de seny català no estaria malament, per aplicar-lo a l'hora de parlar de finançament.

I per altra banda, també —per què no dir-ho, també—, hem de parlar de la línia 9 i d'aquest plantejament que fa el senyor Rull. Segurament no és l'encertat, plantejar-ho conjuntament? Bé, la forma en aquest cas és el de menys; l'important és que el que planteja la seva moció és absolutament, entenc que assumible pel ma-

teix conseller. És a dir, el que planteja el senyor Rull és simplement que hi hagi transparència i que es digui en què s'està invertint, amb quin ritme està evolucionant la línia 9 i com funciona el procediment d'aquestes tunneladores. Quin és el problema? –ara que tenim aquí el conseller... No hi ha cap problema, entenc jo. Ja sé que de vegades a determinats membres d'aquest Govern la cambra catalana i el Parlament que representa, doncs, els fa una mica de nosa. Ahir ho vam veure amb el president Montilla, que no li agrada gaire això que es controli el Govern des de la cambra; però és el que té la democràcia, eh?, que té parlaments, i els parlaments serveixen per controlar el Govern.

Per tant, quina por hi ha a donar suport a la proposta que fan el senyor Rull i Convergència i Unió, que s'informi aquesta cambra periòdicament? No n'hi hauria d'haver cap. I veiem el senyor Labandera, doncs, parlant que no té sentit... Home, senyor Labandera, jo crec que sí que té sentit. Per això hi votarem a favor, perquè no hi ha d'haver cap por que s'informi en seu parlamentària del que fa el Govern.

Per tant, resumint, des del nostre punt de vista, voldrem i treballarem perquè a Catalunya s'inverteixi el que cal, el que necessitem. No ho farem des d'un punt de vista de xec, no ho farem des d'un punt de vista d'anar a la finestreta de l'Estat, independentment de la viabilitat, sinó que ho farem des d'un punt de vista d'intelligència, entenc, política, que és negociar, demostrar que hi ha una necessitat a Catalunya de determinades infraestructures.

Però acabo també amb un matís: volem saber en què es vol invertir. Perquè aquest Govern sap en què es vol invertir i quines són les prioritats, la sensació i la negació? No, no..., no faci amb el cap que sí, que no ho saben. És a dir, es demanen diners, es demanen inversions i tants per cents, però després vostès són capaços de bloquejar el quart cinturó. O sigui, no em diguin, vostès, que saben amb què, perquè hi han inversions planificades, lícites, que vostès no volen tirar endavant perquè no els interessa políticament, eh?, pel *camarote de los hermanos Marx*, que representa, aquest tripartit, moltes vegades, amb diferents criteris, eh? No parlo ja de la manifestació ni de la LEC...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Parlo del quart cinturó. Acabo, senyor president. Per tant, sí a les infraestructures necessàries, no per la via del xec, sí per la via del sentit comú. Sí a la votació i a la proposta que es faci un control. I no sé per què vostès tenen por que es controli la feina de la línia 9. Si tan malament ho havia fet Convergència –que en això no els ho negaré–, per què tenen vostès por de demostrar que ho fan fantàsticament bé com diuen? Facin aquests informes i informin els ciutadans de Catalunya del que estan fent amb aquesta línia 9.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Rull, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, lamentem el to que han emprat determinats grups d'aquesta cambra. Nosaltres votarem..., no acceptarem l'esmena que han plantejat. Però, escolti'm, permetin-me que els arguments no els donem des de Convergència i Unió, sinó que manllevem paraules d'altres: «Solo se presupuesta en partidas concretas 3.919 millones de euros, mientras que la diferencia, cifrada en 707 millones de euros, hasta alcanzar el total que correspondería, queda pendiente de asignar en los presupuestos, es decir, sin ninguna concreción en su destino final. Todo ello nos revela un dato claro: del 18,72 por ciento en inversión que correspondería destinar a Cataluña, solo se presupuesta en sentido estricto el 15,2. La diferencia se subsana, a nuestro entender, de forma ficticia y artificial mediante las partidas pendientes de asignar y las partidas correspondientes a otros capítulos de los presupuestos generales del Estado.»

Això, senyor Vigo, ho signa el senyor Joan Ridao i Martín. I vostè ens diu: «Home, és que les dades que vostès fan servir són unes dades que no s'aguanten, són poc...» No, no, escolti, aquest és l'element clau, aquest és l'element bàsic, senyor Vigo, aquest és l'element essencial: els pressupostos generals de l'Estat per al 2009, compleixen o no compleixen allò previst a la disposició addicional tercera de l'Estatut? I vostès a Madrid ens diuen que no i aquí, al Parlament de Catalunya, ignoren aquest tema, perquè en l'esmena que vostès han presentat ignoren radicalment aquest tema. Podem entendre, no compartir, que el PSC sempre i de manera sistemàtica en aquesta qüestió prioritzi la defensa del PSOE abans que la defensa dels interessos de Catalunya... (*remor de veus*), rotundament. El que no podem entendre i acceptar de cap de les maneres és que aquí es digui una cosa i a Madrid se'n digui una altra.

Perquè permetin-me que posi l'element nuclear de tota aquesta discussió. L'element nuclear és que a Catalunya s'executa menys que a la resta de l'Estat. I saben per què? Perquè vostès han pactat deixar partides obertes que impossibilitin que hi hagi projectes sobre la taula. I aquest és el drama que tenim. Sí, no hi ha prou projectes madurs. I això és el que reconeixia el conseller Nadal, responent a la interpellació: no hi ha prou projectes madurs com per garantir aquesta inversió a Catalunya.

Per què a Andalusia, a Castella i Lleó, per què a Aragó s'executa molt més que no pas a Catalunya? Perquè allà hi ha projectes específics, projectes concrets.

Acabo, senyores i senyors diputats. Deia que el conseller de Política Territorial, si hagués estat a Andalusia o hagués estat a Aragó o hagués estat a Castella i Lleó, ho hauria tingut molt més senzill, perquè allà els pressupostos generals de l'Estat pressuposten el que diuen l'Estatut. Aquí, la seva feblesa...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

La seva feblesa negociadora impedeix, impossibilita que es complexi l'Estatut. I el més greu de tot: s'alenteixen projectes i es manté el dèficit d'inversió pública de l'Estat a Catalunya.

Lamentem, doncs, la seva posició, senyores i senyors diputats, i mantenim els termes de la proposta de resolució tal com els hem plantejats originàriament.

Gràcies.

El president

Sí, sí... (*veus de fons*), anem a pams, anem a pams. El senyor Llobet suposo que deu ser per votació separada, ho farem després. Senyor Labandera..., i després senyor Vigo. Senyor Labandera, digui'm, ha demanat la paraula...?

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions.

El president

Trenta segons.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, realment és absolutament increïble que el representant d'un partit com Convergència i Unió, que l'any 1999 va renunciar durant quatre anys a la reforma estatutària imprescindible per a aquest país per mantenir la cadira, acusi el Partit Socialista de no defensar els interessos de Catalunya.

El president

Senyor Vigo, té la paraula. Imagino també que són les contradiccions, al·lusions, per tant, seran també els trenta segons de rigor.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, per dir-li al senyor Rull que, escolti, jo li he parlat de la dada dels 827 milions, que és una dada errònia i falsa, i vostè en cap moment ha sigut capaç de contradir-ho. Per tant, com li he dit abans, no podem votar una moció basada en errades i en falsedats.

El president

Senyor Rull, trenta segons.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, molt ràpidament. L'Estat executa a Catalunya molt menys que a la resta de l'Estat, aproximadament un 10, 12 per cent menys que a la resta de l'Estat. Aquest és l'element de suma. No només els 827 milions, sinó els 500.

Però, en qualsevol cas, senyor president, li demanaríem votació separada del punt primer d'aquesta moció, que literalment diu: «El Parlament de Catalunya constata que el projecte de llei de pressupostos generals de

l'Estat que s'està tramitant a les Corts incompleix allò previst a la disposició addicional tercera...»

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

«...de l'Estatut de Catalunya.» Ras i nítid. Avui aquest Parlament té la possibilitat de deixar les coses clares en aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Perdó, senyor Llobet, sí. Votació separada?

El Sr. Llobet Navarro

Per demanar votació separada dels punts 4 i 5, conjuntament; 4 i 5 conjuntament.

El president

Doncs, si no hi ha cap més votació separada, votarem, en primer lloc, els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat, també, per 45 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00132/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Carles Sala.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Senyor Sala, té la paraula.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Presentem, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, aquesta moció amb onze punts, moció subsegüent a la interpellació, amb la voluntat, des del nostre grup, que el Govern reorienti les seves prioritats en les polítiques d'habitatge.

Vostès saben que la situació és extremadament preocupant, la situació és greu, molt greu; a qualsevol persona, a qualsevol ciutadà li costa molt més avui que fa un any –per no dir fins i tot fa cinc anys– adquirir un habitatge, poder accedir a un habitatge. A qualsevol ciutadà li és

molt més car, però molt més car, poder accedir a un habitatge de lloguer ara, que fa un any i, no diguem, que fa cinc anys.

Nosaltres entenem que el Govern està desorientat i que, davant de la ineficàcia de les mesures, dels acords i dels convenis que signa, no pren cap altra gran decisió que la d'anunciar que surt de rebaixes, que compra cinc-cents habitatges per quatre duros, i que s'entesta a més a més a seguir tirant endavant les àrees residencials estratègiques, abocades moltes d'elles al fracàs temporal o fins i tot al fracàs absolut.

Aquesta moció té onze punts, però nosaltres ho resumim en tres prioritats. Quines són aquestes prioritats que estableix Convergència i Unió? La primera, que el crèdit arribi a les famílies i als promotors. El senyor Montilla, el senyor president del Govern, el molt honorable president es reuneix amb el sector financer i a la sortida de la reunió diu que tot va raonablement bé. No és cert, no és cert. No s'adiu amb la realitat. Les coses, des del punt de vista de liquiditat i d'accés al finançament per a la compra d'habitatge o per poder acabar promocions d'habitatge, no van gens bé; és zero, en aquest moment és zero. I el millor exemple, també, pot ser-ho el conveni signat fa quatre mesos entre la Generalitat, bancs i caixes, de 12.000 milions d'euros per accedir a habitatges de protecció oficial; conveni que està fracassant i que a més a més entenem que està mal plantejat, perquè durant molts mesos, molts anys segurament, moltes famílies mileuristes no podran accedir a un crèdit per accedir a un habitatge de protecció oficial. I ahir mateix, el senyor Aragonès, en una pregunta de control al Govern també en feia referència i deia que el principal repte era facilitar l'accés al crèdit per donar sortida a aquesta demanda d'habitatge. Hi estic d'acord, és també el nostre diagnòstic, però no s'hi està actuant.

La segona prioritat que planteja Convergència i Unió: prendre mesures per reduir l'estoc d'habitatge buit. I això no es fa tan sols en base de comprar cinc-cents habitatges. Amb els 75 milions d'euros que es dedicaran a la compra de cinc-cents habitatges, si haguéssim desenvolupat a hores d'ara normativa de l'habitatge de copropietat, podríem actuar no sobre 500, sinó sobre 2.500 habitatges. Podem prendre altres mesures per reduir l'estoc de l'habitatge, com pot ser fer permutes amb promotors i cooperar amb l'Administració local per desenvolupar el sòl apte i transformat que en aquest moment hi ha al nostre país per a construir habitatges de protecció oficial. Fins a 160.000 unitats hi caben en aquest moment, fruit del planejament urbanístic; fins a 160.000 unitats d'habitatge de protecció oficial, que no s'estan construint perquè es prefereix tirar endavant amb les àrees residencials estratègiques de forma tossuda, que no tenen absolutament cap sentit, moltes d'elles, i que tots aquests diners que vostès hi dedicaran, a les àrees residencials estratègiques, en aquests moments s'haurien de dedicar a eliminar aquests estocs d'habitatges buits que hi ha en el mercat.

Per cert, senyor conseller, un parèntesi, perquè considerem una desconsideració i una falta de respecte a la cambra la forma en què vostè ha contestat les 1.700 preguntes sobre les àrees residencials estratègiques.

I no dubti que demanarem empara al president de la cambra perquè siguin respostes de la forma adequada i responsable.

Una tercera prioritat: les ajudes a les famílies i les unitats convivencials que no tenen suficients recursos per fer front ni a les hipoteques ni als rebuts de lloguer. Insisteixo com vam fer-ho en el dia de la interpellació: no estem d'acord amb la tipologia de mesures, amb les polítiques que s'han adoptat des de Madrid, no són ni prou àmplies ni arriben a l'ampli espectre de ciutadans que ho necessiten. Ajudes a les famílies que també poden venir per l'àmbit fiscal.

En definitiva, el Govern no ha sabut adaptar-se a la nova situació econòmica i financera i s'ha quedat atrapat, d'una forma immobiliària, en les mesures del pacte, moltes d'elles vàlides –moltes d'elles vàlides–, però que cal reorientar i readaptar a la situació actual.

I això és el que proposem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb aquesta moció.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Popular; té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el nostre grup ha presentat una sèrie d'esmenes, complementàries a les ja proposades pel Grup de Convergència i Unió. Són esmenes que van adreçades sobretot a la qüestió de la fiscalitat, que, atès el moment econòmic, trobem que és un dels eixos més importants que té el Govern de Catalunya en aquests moments, per impulsar que el tema econòmic, i sobretot el sector, pugui desenvolupar la seva tasca en un moment de crisi. I, per tant, les nostres propostes han anat dirigides, primer, a l'impost de l'IRPF, quant al tram autonòmic, que el que demanem és que s'incrementi la deducció per a l'adquisició d'habitatge en aquest tram autonòmic de l'IRPF, incrementar-lo fins al 25 per cent i, també, augmentar la base sobre la qual es calcula en 10.000 euros.

De la mateixa manera, i de forma paral·lela, perquè nosaltres considerem que l'autogovern de Catalunya també suposa el fet d'utilitzar l'impuls –és aquest Parlament– per instar el Govern de l'Estat que prengui altres mesures fiscals, el que fem és proposar la mateixa proposta de modificació de l'IRPF, però amb el tram estatal, de tal manera que els catalans que fessin una adquisició d'habitatge trobarien que..., si fos observada pel Govern de l'Estat, trobarien un increment en el 25 per cent respecte a la proposta que ja consta en la llei de l'IRPF, amb el tram estatal, i a més, un afegit, que seria de nova creació, en el tram autonòmic de l'IRPF, també, amb el mateix percentatge, 25 per cent, i amb el mateix límit quantificatiu, amb 10.000 euros.

De la mateixa manera, perquè no pot ser que obviéssim una qüestió tan important com és el lloguer, el nostre

grup parlamentari el que ha proposat és instar el Govern de Catalunya a regular una deducció en el tram autonòmic de l'IRPF fins al 15 per cent, recollint l'antiga bonificació que feia referència a les quantitats pagades en concepte de lloguer, fins a 500 euros, i la condició seria que el lloguer fos d'habitatge habitual

De la mateixa manera, instar el Govern de Catalunya perquè insti el Govern de l'Estat que en el tram estatal, també, del mateix impost, de l'IRPF, es pugui incloure aquesta deducció del 15 per cent i amb un màxim de 500 euros, també destinat a l'habitatge habitual.

Considerem que, exclusivament, en moments com aquest les mesures fiscals, i ja ho ha dit, inclús, l'informe de la CEOE, que ens ha dit que en moments de crisi, si realment les ajudes volem que arribin a les famílies i a les persones, el que han de fer, una bona mesura –i és una de les mesures bandera del Partit Popular– és baixar impostos. Per tant, en un tema tan cabdal com és l'accés a l'habitatge, la proposta del nostre grup és complementar amb l'impost personal i directe com és l'IRPF que s'impulsi aquesta sèrie de mesures.

Tornem a reiterar-ho, des de l'adquisició de l'habitatge i l'altra vessant, des del lloguer. I esperem que puguin ser observades pels grups que donen suport al Govern, malgrat que no hi han presentat cap esmena. Suposo que, una vegada més, seran rebutjades.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. La senyora Teresa Estruch, en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, intervenció en nom del meu Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per fixar posició respecte a la moció que ha presentat Convergència i Unió. Perquè, senyor Sala, vostè presenta una moció com si no existís política d'habitatge en el Govern de la Generalitat, i res més lluny de la realitat.

El Govern, en aquests moments, treballa en molts fronts, com va explicar l'honorable conseller en la interpellació, però en destacaré tres, que el meu grup considera molt importants. El primer, el Pacte nacional per a l'habitatge, ja preveia la posada en marxa de les àrees, de les àrees residencials estratègiques. Amb la tramitació ràpida s'han aprovat inicialment a Catalunya 94 àrees en vuitanta municipis, sense tenir en compte Barcelona, i en aquests moments estan en fase d'informació pública. En alguns casos, aquestes àrees superen la destinació del 50 per cent del sòl de l'actuació habitatge protegit. Per nosaltres, aquesta és una aposta estratègica. Parlem de 41.860 habitatges, amb uns terminis que es compleixen escrupolosament. I no només això, aquestes àrees residencials estratègiques s'han planificat amb voluntat d'integració, amb la densitat adequada, amb equipaments i serveis, amb integració amb el medi i de manera sostenible, i, sobretot –i sobretot–, per nosaltres, molt important, amb participació

municipal. Aquesta és una de les garanties que el seu desenvolupament serà efectiu.

El Govern també –i per tal d'assegurar el compliment del conveni signat entre el sector financer i la Generalitat de Catalunya el juliol del 2008, al qual vostès fan referència en el primer punt de la moció– du a terme un treball conjunt per difondre el conveni entre la població i les oficines bancàries, i, a més a més, estudia mesures de garantia de la població adjudicatària d'habitatge amb protecció oficial per facilitar el seu accés al crèdit.

En moments com aquests és més important que mai el compromís del Govern en les polítiques de suport al lloguer. És per aquest motiu que el Govern renova el seu compromís amb la ciutadania i molt concretament amb els joves, amb els ajuts de lloguer, que han passat de 14.000, l'any 2007, a 25.000 més 30.000 de renda bàsica d'emancipació, i amb 110.000 milions d'euros l'any 2008. Tal com va anunciar el president en el debat de política general, les previsions per a l'any 2009 seran fer un esforç en la mateixa línia.

La configuració de l'habitatge protegit a Catalunya ha fet un important canvi, fa uns anys no ens ho podíem ni imaginar. Als governs locals ens faltaven eines, encara que sobrés voluntat per dur a terme allò que qualsevol alcalde o alcaldessa hauria desitjat per al seu territori: «vivenda» protegida. És amb l'empenta i la complicitat del Govern de la Generalitat que això pot ser una realitat i gràcies, també, al Pacte nacional per a l'habitatge. Aquestes són les eines, però no es poden desenvolupar en dos dies. Ara cal treballar per al present i per al futur, com ho fa el Govern. Perquè, malgrat que aquests siguin uns moments difícils, quan ens en sortim, que ens en sortirem, podrem visualitzar un escenari de futur molt més favorable.

I és per això que, com he dit abans, votarem en contra de la moció i no acceptarem les esmenes del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, company diputat Sala, vostè ens ha fet una moció que conté molts apunts i moltes propostes, propostes que en molts casos ja s'estan desenvolupant i propostes que moltes d'elles estan previstes en el Pacte nacional per a l'habitatge. Anem desgranant-les –anem desgranant-les– i li anirem donant les raons per les quals nosaltres avui no donarem suport a la seva moció.

En primer lloc, vostè parla del conveni amb bancs i caixes, que ahir, precisament, vaig fer una pregunta al conseller Baltasar sobre aquesta qüestió, i coincideixo amb vostè en la diagnosi. Tenim una dificultat, avui, per accedir al crèdit per moltes famílies que tenen la sort de

ser adjudicatàries d'habitatge protegit. Hi ha un esforç per fer habitatge protegit. Està havent-hi més inversió en habitatge protegit i més habitatge protegit en marxa que mai; però, evidentment, la situació financera és un nou obstacle que tenim i que hem de superar.

Coincideixo en la diagnosi, però no coincideixo en la recepta. I vostè diu que el Govern no fa res i, com ahir vam demostrar i com ahir ens ho va explicar l'honorable conseller a una pregunta oral d'aquest diputat, el Govern, doncs, ja fa actuacions. Estem segurs, i així ho va anunciar ell, que se'n faran més en aquests dies, i, per tant, en aquest àmbit, el Govern no només cobreix l'expedient, sinó que va més enllà del que ja havia anunciat anteriorment.

Vostè també proposa en la seva moció ajudes a les famílies a partir d'uns barems i ho fa basant-se en alguns criteris que hi ha en el Pacte nacional per a l'habitatge. I avui, doncs, hi han moltes mesures d'aquestes i moltes ajudes que ja s'apliquen: 25.000 llars aquest any 2008, que augmentarà l'any que ve. Hem de ser conscients que tenim un pacte nacional per a l'habitatge que estableix mesures molt ambicioses, i que, malgrat la baixada d'ingressos propis que ha tingut, i que estan previstos per a l'any que ve, el nostre Govern..., es mantenen aquestes previsions i, per tant, aquí hi ha un esforç important.

També parla dels habitatges buits d'Adigsa. En aquests moments, parlem que tots aquests habitatges, excepte dos-cents, que són un estoc per a situacions imprevistes que pot haver-hi en aquest àmbit, la resta estan en procés d'adjudicació, i, per tant, no tindrien lloc les propostes que vostè fa en aquesta moció.

Després, també parla de propostes fiscals, moltes de les quals estan previstes en el Pacte nacional per a l'habitatge, que en aquests moments negocia el Govern de la Generalitat amb el Govern espanyol. I que, per tant, doncs, vostès ens demanen que fem i que ens comprometem a fer coses a què ja ens hem compromès i que ja fem, i no només ens hi hem compromès en aquesta cambra, sinó que ho hem fet amb els agents socials i els agents del sector en el Pacte nacional per a l'habitatge.

També el Partit Popular ha presentat unes esmenes amb relació a la fiscalitat que s'adiuen molt amb la seva línia política, i aquí sí que hi ha una coherència. Nosaltres creiem que en uns moments en què es mostra més que mai la precarietat del sistema de finançament de la Generalitat, fer unes rebaixes fiscals generalitzades aniria en contra de la necessitat que tenim avui que hi hagi més inversió pública per fer polítiques contracíclicues, i, per tant, intentar i ajudar a capgirar la situació en què ens trobem, no?

Nosaltres creiem que s'han de quadrar els desitjos, que segurament tota aquesta cambra compartim, amb els números. I els números, en l'àmbit de la previsió d'ingressos, avui, doncs, són els que són, i, per tant, això també ens fa que hàgim d'anar, doncs, fent realitat els nostres desitjos.

Vostès ens demanen, en resum, moltes accions que ja executem, que estan en el pacte. Crec que vostès tenen

l'oportunitat, un any després, d'afegir-se al Pacte nacional per a l'habitatge. Em tornarà a dir el de sempre: que no s'hi afegeixen per una qüestió estètica. Però jo crec que, en el moment actual –en el moment actual–, en què moltes famílies, doncs, tenen dificultat afegides a les que ja hi havien per accedir a l'habitatge i per mantenir-se en l'habitatge, i en què el Govern hi està fent front, junt amb els agents socials, ens agradaria comptar amb el principal partit de l'oposició, en aquest pacte, que també hi contribuís. Que ho fessin les seves propostes, les nostres propostes, en concertació amb els agents socials, en col·laboració amb el sector. El proper mes desembre tindrem una nova reunió de la comissió de seguiment del Pacte nacional per a l'habitatge, i tindrem una nova oportunitat de..., ja que ens fan les propostes en aquest Parlament, que estaran al pacte, doncs, afegir-se al pacte, i no posar excuses, doncs, de qüestions que vostès en diuen punts molt ideològics, com el lloguer forçós o punts, doncs, de polítiques intervencionistes que avui veiem, doncs, que ja no es fa servir tant la paraula «intervencionista», perquè s'ha constatat la necessitat d'intervenir en el mercat. Per tant, vostès tenen l'oportunitat –i acabo, senyor president– d'aquestes propostes compartir-les amb els qui les han estat treballant, amb els agents socials, en el marc del Pacte nacional per a l'habitatge.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari d'Esquerra rebutjarà les esmenes del Partit Popular i el conjunt de la moció de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonès. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor Sala, el primer que m'agradaria dir-li és que en una situació de greu crisi com la que patim, nosaltres no negarem que el Govern ha de fer coses. Així de clar. Ha de fer el que fa i segurament prendre més iniciatives en els propers temps, i en això treballem amb una elevada preocupació i amb un esforç molt intens. Vull que quedi clar això, sense..., no volem tenir por a fer noves propostes, trencadores, si cal, perquè és cert que la crisi financera no pot suposar un escanyament a les persones més febles, que durant molts anys no han pogut accedir a un habitatge perquè els preus estaven absolutament..., eren un disbarat, i ara no hi poden accedir ni quan són a preus assequibles perquè de finançament no n'hi ha ni un duro.

Aleshores, partint d'això, vull deixar ben clar que, en matèria d'habitatge, tot i que nosaltres estem orgullosos de l'esforç ingent que hem fet en els últims anys, no volem ni ser triomfalistes ni posar-nos medalles, perquè sabem que el problema és important.

Sí que volem, però, donar quatre dades que acreditin quina és la credibilitat de cadascú a l'hora de fer propostes. I això sí que m'ho ha de permetre. Perquè, encara ara, i, sí parlo de credibilitat, puc recordar com el

debat, no ja de..., no aniré als últims vint-i-tres anys..., bé, els passat vint-i-tres anys ni tot això..., vaig a..., no fa ni un any. No fa ni un any, quan nosaltres estàvem discutint la Llei del dret a l'habitatge encara ens van, en sentit figurat, «crucificar» autènticament, als que... –vostès, els que estan a l'oposició–, als que defensàvem que s'havia d'intervenir en el mercat immobiliari per evitar el que estava passant, i que deixar el mercat com estava, com estava desenvolupant-se, com estava derivant, generava una autèntica exclusió de totes les persones que no podien competir amb una demanda inversora en aquells moments que ocupava tot l'espai de la demanda.

Recordo també la seva crítica destructiva a l'hora de discutir el Pacte nacional de l'habitatge. No va ser gens fàcil fer el Pacte nacional de l'habitatge, ni posar-lo sobre la taula, ningú no havia fet un esforç d'aquestes característiques: diagnosticar quina és la situació, intentar posar objectius i mesures per aconseguir aquests objectius. Això no ho ha fet encara cap altra comunitat autònoma. L'Estat ara ens ho demana per intentar generar-ho com un model. Home, doncs, no es pot negar que això va ser un pas important i que els reptes del pacte i establir aquells cinc reptes i establir les mesures per aconseguir-los, això era una bona iniciativa. I que ara aquest any hàgim aconseguit que el pressupost de 2009 realment prioritzi les polítiques d'habitatge, això està bé.

Per tant, vull recordar això per tornar una mica a aquesta idea de qui és creïble a l'hora de plantejar propostes en una època de crisi com en la que som.

En la seva moció, senyor Sala –a mi em sap greu dir-ho–, però és que no hi ha ni una sola idea nova, no hi ha ni una sola idea nova. No podem anar per aquí, això no ens serveix. Perquè vostè fa una mica de resum de coses que li sonen, que estan generant, en alguns casos, doncs, discussió, i s'aventuren a parlar-ne i fer-ne una mica de barreja de qüestions, però és que no ens aporten cap idea nova. Perquè, per exemple, sobre els préstecs, d'acord. Hi ha un conveni signat entre el Govern i les entitats financeres que està tenint dificultats per complir-se. Ja li ho reconec. Això es va firmar el juliol de 2008. Però miri què ens diuen vostès: «Estudiar i aplicar aquells mecanismes que en permetin el compliment.» De què ens serveix això? Parlem dels mecanismes, però dir «estudiar i aplicar mecanismes per al compliment», que a més vol dir que aleshores estan d'acord amb el conveni. Home, doncs, és la primera vegada que ho sento, francament, mai havia sentit que vostès diguessin, eh?, primera notícia, que el conveni estava bé.

Respecte al sòl. Miri, sentir que ara volen prioritzar les reserves de sòl per a habitatge protegit jo no li puc negar que a mi em produeix una íntima satisfacció, perquè em recordo molt bé encara del debat, quan vam modificar la Llei d'urbanisme, precisament per ampliar i posar les reserves de forma immediata, com vostès posaven el crit al cel, clamaven al cel, perquè deien que ens atrevíem a imposar als promotors el destí habitatge protegit en les seves operacions i que amb els promotors només podíem dialogar i arribar a acords, i que això de la imposició de les reserves no era absolutament acceptable.

Ara vénen, eh?, poc temps després i ens diuen: «Tirem endavant les reserves.» D'acord, tirem endavant les reserves, però aportin's alguna idea, si us plau. Nosaltres estem donant moltes voltes a tot, estem treballant en tot això, estem treballant en el tema dels préstecs, estem treballant en el tema del sòl, en el tema dels ajuts al lloguer, que és veritat que cara a l'any 2009 ja ens plantejem ampliar l'espectre de les llars beneficiades i també els imports de les subvencions. Però també vull deixar clara una dada: els ajuts al lloguer han passat de 3.500 l'any 2005, que per primera vegada el Govern els posa sobre la taula, a 60.000 en el proper any.

Les peticions que ens fan de coses que hem de demanar a l'Estat. D'acord, però tot són coses que el Govern ja ha impulsat i que hi està treballant.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

El Govern i també, per exemple, a nivell de l'Estat –i acabo– el nostre grup parlamentari que ara mateix està presentant esmenes de fiscalitat en tots aquests temes. Li demano, si per cas, els convido que se sumin a aquestes propostes.

I respecte a tota la resta: Pla territorial sectorial d'habitatge, però és que si vostès no n'havien parlat mai d'això. Hi estem treballant, ens està portant molta feina, però el desembre es presenta –el desembre es presenta el pla territorial. El tema de copropietat, d'Adigsa...

El vicepresident primer

Senyora diputada...,

La Sra. Clavell i Nadal

...en fi, tot són idees que ja existeixen. Nosaltres seguirem preocupats i treballant al màxim per al tema de l'habitatge, però no podem entretenir-nos en coses que realment no aportin res a aquest procés de reflexió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Pel Grup Mixt té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, nosaltres davant d'aquest llistat de propostes del Grup de Convergència i Unió, en algunes, com que és un llistat, doncs, n'hi ha algunes –com sempre fa el nostre grup, analitzar les qüestions no per qui les presenta, sinó pel contingut– que les hi votarem a favor –i després hi entrarem– i n'hi ha d'altres que ens hi abstenim, perquè no compartim les propostes, i, per tant, respectem que es proposin, però no hi donarem suport.

I dic això que es dona suport en funció de qui les presenta o millor dit, en aquest cas, nosaltres no ho fem perquè seria bo que aquesta cambra agafés aquest hàbit, no?, de presentar les qüestions i, estigui un al govern

o a l'oposició, o siguin d'un grup o d'un altre, si tenen sentit, doncs, votar-les. De vegades no s'entra gaire en aquest fons, simplement es mira de qui prové i punt, no? Llavors jo crec que seria l'ídoni i, per tant, nosaltres ho exercim.

En el primer punt que s'ha parlat, el tema de caixes i bancs... Bé, nosaltres –com bé saben– som l'únic grup de l'oposició que estem i que hem signat el Pacte de l'habitatge, i, per tant, clar que estem d'acord que es compleixi aquest conveni. Ara bé, també hem de dir –i s'ha de reconèixer– que aquest conveni no s'està complint i que les caixes i bancs, doncs, fan allò, no?, de posar-te el paraigua quan no plou i quan plou et treuen el paraigua. I a les caixes especialment –perquè els bancs no deixen de ser empreses, les caixes no són empreses en el mateix sentit, sinó que són, en teoria, una entitat sense ànim de lucre i una entitat per a benestar social i obra social– els ho hem d'exigir. I en aquest Pacte de l'habitatge, sense por, se'ls hi ha d'exigir. I parlem una mica clar, que jo crec que serà millor per als ciutadans que ens estan veient: a les caixes, molts dels partits que estan en aquesta cambra hi tenen control, hi tenen participació; per tant, els partits que formen part d'aquestes caixes, si us plau, que no tinguin por a pressionar les caixes que controlen. I alguns, molts d'ells, formen part del Govern. Per tant, els demanaria que aquestes caixes vostès no facin veure que són entitats que res tenen a veure amb els partits, perquè molts, bé, alguns sabem –i és tan fàcil com veure qui forma part dels consells i qui en forma part en aquest cas i quins partits controlen alguns dels organismes que participen en aquestes caixes.

Per tant, no em serveix dir «les caixes tenen dificultats»; les caixes tenen una funció determinada i se'ls ha d'exigir que compleixin amb ella. I si formen part del pacte i es fan la foto dintre del pacte, que el compleixin. Per tant, des del nostre grup, dintre del pacte, exigim que es compleixi aquest conveni. I no ens serveix dir que no tenen liquidesa, perquè ara mateix han rebut una injecció moltes caixes i bancs i ara no poden dir que no tenen liquidesa; per tant, no hi han excuses. Estem parlant d'un pacte, estem parlant de mesures de l'habitatge, que és essencial, ara una de les prioritats dels ciutadans de Catalunya i de tot Espanya, perquè no és una qüestió només catalana. I, per tant, a les caixes se'ls hi ha de demanar i exigir. I el Govern ha de fer exigir aquest pacte. Per tant, no serveix dir que tenen dificultats; més dificultats tenen les famílies que esperen els diners. Per tant –perdonin l'expressió– no fumem, és a dir, hem d'exigir i ser exigents amb aquest pacte. Per tant, en aquest punt en concret hi votarem a favor, no tant perquè estiguem d'acord amb el text, que és una mica ambigu, sinó perquè volem fer veure i volem refermar en aquesta posició dintre el Parlament que a dintre el pacte hi ha un grup que vol pressionar perquè es compleixi aquest conveni, que és Ciutadans.

Per altra banda, també respecte de les mesures fiscals. Miri, jo crec que hi ha un problema de fons del qual no es parla, no?, es fan molt llistats d'aquests una mica per satisfer, doncs, aquella persona que legítimament ha de comprar un pis i diu: «Home, si rebo una ajuda, doncs,

fantàstic.» Però és que la realitat del mercat immobiliari a tot Espanya i a Catalunya en concret no és aquesta; el problema que tenim realment és que –torno a repetir una vegada més el que hem dit– hem de garantir l'accés a l'habitatge, no l'accés a ser propietari d'un habitatge. Per tant, totes les mesures que posen vòstès sobre la taula, el 99 per cent van dirigides a comprar, comprar i comprar. El problema a Catalunya i a Espanya avui dia és que la majoria de persones, gairebé un 90 per cent, són propietaris i alhora viuen al seu habitatge. Per què no anem una mica cap a una via oberta d'accés a l'habitatge també de lloguer? Ja ho vam dir nosaltres en el pacte, i va ser una posició radical i des del punt de vista positiu: volem que la prioritat sigui donar la volta a la truita, i la truita ara mateix està que tothom té l'obsessió en aquest país de comprar. I hem de donar l'opció que la gent accedeixi a l'habitatge.

Per tant, no podem donar suport a determinades mesures, perquè són molt maques per a la galeria, és a dir: ajudar a qui vulgui comprar un habitatge, doncs, miri, jo crec que ara mateix la prioritat és ajudar a qui vulgui viure en un habitatge, no a qui vulgui comprar un habitatge. Per tant, no hi podem donar suport, si s'accepten les esmenes del Partit Popular, i no podem donar suport a la resta d'esmenes.

Respecte a l'IVA, crec que hi han dues propostes. Una en concret que em sembla bé, que és la rehabilitació, és a dir em sembla bé que hi hagi una deducció, però vostè sap perfectament que això no només no depèn de Catalunya ni d'Espanya, sinó que a més a més l'IVA és una taxa, un impost que també depèn de la Unió Europea; per tant, també ha d'haver-hi, en aquest cas, una acció de l'Estat i un permís, en aquest cas, davant de la Unió Europea, com hem vist en altres països amb altres qüestions. Per tant, sí, està bé, però, home, des de Catalunya demanar a la Unió Europea que tingui..., no és tan senzill que actuï davant de l'IVA. Però hi donarem suport, perquè la filosofia d'aquesta proposta ens sembla correcta.

Per tant –ho torno a dir–, parlem de lloguer, parlem de prioritats, exigim a les caixes que facin la feina que han de fer i no només es facin la foto (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i, per altra banda, quan plantegem qüestions –i acabo, senyor president– fiscals no les fem de cara només al que segurament volen molts ciutadans, que és rebre una injecció de diners, sinó fem-ho amb una filosofia de llarg termini concreta. I per nosaltres ara mateix la prioritat a Catalunya és que accedeixin a l'habitatge, no –ho torno a dir–, que és molt legítim, eh?, comprar un habitatge, que qui més qui menys té una hipoteca, per tant, no és això, no estic criminalitzant una cosa o l'altra, però no donem prioritat fiscal ara mateix a la compra respecte a les ajudes al lloguer.

Gràcies, senyor president i senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Carles Sala, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller..., el Grup Popular ha presentat unes esmenes que fan referència a ajudes a les famílies, en aquest cas, des de l'àmbit fiscal, i el Grup de Convergència i Unió, que també dins de les onze mesures que incloïa en la moció n'hi havia algunes també d'aquest àmbit, doncs, hi donarem suport, votarem a favor d'aquestes esmenes.

Deixin-me aprofitar aquesta intervenció per fer un parell de consideracions a les intervencions que s'han fet. Sobre el conveni amb les entitats bancàries els proposo a tots vostès un exercici ben senzill: vagin vostès –jo ho he fet amb vuit, no he tingut temps de més– a cinc o a deu entitats bancàries que hagin signat el conveni, diguin que és adjudicatari o que té possibilitats de comprar un habitatge de preu concertat i que es vol acollir a aquest famós conveni signat el 9 de juliol. Jo, de les vuit entitats a les quals he anat, tan sols una –tan sols una– sabia de què els parlava. Per tant, valorin vostès, quatre mesos després, de si, d'entrada –més enllà que no en donen–, és o no és un èxit el conveni del qual estem parlant.

Sobre el tema dels pisos buits, dels estocs dels pisos buits, i s'ha parlat d'Adigsa. Escoltin, en Adigsa l'acció de govern, els esforços van ser a canviar la denominació de dir-ne «pisos buits» per «pisos en adjudicació», i n'hi ha que porten anys en adjudicació. Per exemple, Vidrà o altres que, fruit de la ineficàcia dels gestors, doncs, es fa el ridícul en el procés d'adjudicació, com a Granollers. I podria haver-hi més exemples.

I a vostè li suposa, senyora Clavell, una satisfacció que estiguem a favor de desenvolupar el sòl, doncs, evidentment, doncs sí, perquè ja vam començar a fer-ho així, a programar-ho així a la Llei del 2002 i vostès ho van incrementar el 2004 i en el Decret de 2007, en el decret llei hem arribat fins al 40 per cent en certes poblacions. Doncs, desenvolupin el sòl que tenen reservat, que tenen sòl per a 160.000 habitatges, en lloc d'aventurar-se en el tema de les ARE. ARE, escolti, vostè creu que hi ha demanda residencial al municipi de Tremp, on hi ha prevista una ARE? On, a més a més, hi ha habitatges de protecció oficial a la venda que no es venen al municipi de Tremp? I ho escullo a l'atzar, però li podria donar més exemples d'ARE que pretenen doblar la població allà on s'ubiquen, que no tenen la necessària integració urbana, que creen espais urbans artificials, que poden arribar a crear-se agrupacions de marginalitat. Tot

allò tan sostenible que vostès defensaven que a l'hora d'aplicar o programar les ARE, en algunes d'elles, en moltes d'elles, en alguns casos, acaba sent absolutament insostenible; acaba sent contrari als principis que vostès absolutament, doncs, pregonen o ens pregonen aquí durant tot aquest procés de la Llei de l'habitatge o de confecció de la Llei de l'habitatge.

Hi insisteixo, si al pacte algú creu que nosaltres no hi estem per una qüestió estètica, doncs, si vostès creuen que és per una qüestió estètica, ho treguin del pacte i estarem dins del pacte, no hi ha problema. I l'únic que hem demanat nosaltres és no reconèixer que no es fan esforços en matèria d'habitatge per part del Govern, sinó que en un any que ha passat des de la signatura del Pacte de l'habitatge no han sabut adaptar-se ni reorientar-se a la nova situació econòmica i financera i de crisi de l'habitatge, que és ara molt més diferent de la de fa un any, l'octubre, quan es va signar aquest pacte.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la política d'habitatge. (*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, demanaria votació separada dels punts 1, 5, 8 i 11, si us plau.

El president

Doncs, comencem votant els punts 1, 5, 8 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 68 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i set minuts.